ReaderWorks

Standard

teatru

Volum editat cu sprijinul

Caseta tehnică

Coordonator al publicaţiilor Noesis
Remus Cernea
remus@xnet.ro
093.68.24.09 240.53.80
Web-editor
Gabriela Bagrinovschi
ella@topmail.ro

© Societatea Culturală Noesis

Societatea Culturală Noesis
Preşedinte Diana Tătulescu
www.noesis.ro
octombrie, 2001
Mulţumiri
Revista PC Magazine

Andreea Vălean

n. 03.17.1972
Tel.: 01 7767718/ 093 453980
Fax: 01 2228522
e-mail: avalean@hotmail.com

Educaţie şi activitate profesională:

Septembrie 2001, participant la prima fază a concursului de scenarii EUREKA, Istambul,
Iulie 2001, bursier la International Recidency, Royal Court, London,
Ianuarie 2001, regia spectacolului "Poveşti de famile"de Biljana Srbljanovic,
Teatrul Nocturn, Bucureşti,
Decembrie 2000, apare în volumul "Balkan Plots", la Aurora Press London, *"Eu când vreau să fluier, fluier"*,
Iunie 2000 – participare, ca dramaturg, la Bienala de la Bonn, reprezentând România,
Februarie 2000 - regia spectacolului cu piesa "Emigranţii" de S. Mrozek, studioul Casandra,
Septembrie 1999 – participare la ALTFEST Bistriţa,
Iunie 1999 – participare la Festivalul Internaţional Sibiu,
Mai 1999 – câştigătoare a concursului de scenarii organizat de ONC,
Mai 1998 – participare la European Playwrights Festival, Berlin, reprezentând România,
- Premiera spectacolului "Eu când vreau să fluier, fluier" la Teatrul Naţional din Tg. Mureş; spectacolul a reprezentat România la Bienala de la Bonn,
Martie 1998 – participare la festivalul "Uşile deschise" Bucureşti, cu examenul de regie "Livada de vişini" de A.P. Cehov
Octombrie 1996 – practică jurnalistică la MTV London;

Iunie 1996 – obţinerea titlului de Master în "Managementul organizaţiilor ofertante de servicii sociale" la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Sociologie, Pshiologie şi Pedagogie,
Februarie – August 1996 – Account Executive la Bates Centrade Saatchi & Saatchi,
Octombrie 1994 – Octombrie 1993 – asistent social la Leagănul de copii nr. 1, în cadrul World Vision Organization,
1993 – Bursă Tempus la Hogeschool Sittatd, Olanda,
Iulie 1990 – absolvirea colegiului "Sf. Sava" Bucureşti.

Eu când vreau să fluier, fluier

PERSONAJELE

JUPÂNUL (J)

NEPOTUL (N)

URSUL (U)

FATA (F)

GARDIANUL (G)

COMANDANTUL (C)

G: Poftiţi, intraţi. Aceasta este sala de festivităţi şi de activităţi educativo-culturale şi sportive. Ştiţi, ei vin rar pe aici. Mai venim noi la televizor. Şi aţi venit aşa, singurică, până aici?

F: Da. Aceasta este faza iniţială a proiectului nostru. Mai târziu voi reveni cu alţi colegi de ai mei şi cu domnul profesor şi vom aplica studiul pe întreaga şcoală.

G: Păi aici sunt 800 de minori! Adică unii nu mai sunt minori de mult, dar noi tot aşa le spunem.

F: Ştiu. Şi capacitatea şcolii este de 500 de locuri. Vă mai miraţi că aveţi atâtea probleme.

G: Domnişoară, să ştiţi de la mine, nu înghesuiala e problema noastră. O să te convingi. Problema e că ei nu mai au nimic bun în ei.

F: Dar condiţiile de viaţă pe care le au nu sunt o problemă?

G: Au condiţii foarte bune. Mulţi au condiţii mai bune ca acasă. Au unde să doarmă, au ce să mănânce şi mai fac şi mofturi. Înainte era mai bine. Era ordine. Miliţianul era miliţian. Acu' dacă le trag o palmă fac greva foamei. Acu' au drepturi, li se dă nas. Uite, pe dumneata te plăteşte statul să vii aici să le cauţi în coarne...

F: Pe mine nu mă plăteşte nimeni.

G: Da' pe reporteri? Ştii tu câţi reporteri au fost aici când am avut scandalul? Pe ei cine îi plăteşte?

F: Ce scandal?

G: A scris în toate ziarele. Vezi, noi nu-i mai batem, dar ei nu pot trăi fără bătaie. Se bat între ei; şi aşa de rău că se omoară. Nu-şi găsesc altă distracţie. Scandalul a fost anul trecut. Au bătut un boboc până l-au omorat.

S-au pus toţi din dormitor pe el. De fapt nu l-au omorat ei cu mâna lor. Ăla de spaimă s-a spânzurat.
Vedeţi cu cine v-aţi găsit de lucru? Pierdere de vreme. Sunt nişte degeneraţi. Trei sferturi din ei sunt homosexuali... Mai bine ne faceţi nouă, că noi avem mai multă nevoie. Ştiţi dumneavoastră ce muncă grea e asta? Pot să vă povestesc atâtea. Un roman uite aşa de gros (arată trei degete). De când sunt eu aici câte am văzut...

F: Acest studiu este despre delicvenţa juvenilă.

G: Păi eu îi ştiu pe toţi delicvenţii, ştiu toate poveştile lor.

F: Ne bazăm pe informaţiile primite direct de la ei. Oricum vă mulţumesc.

Facem studiul acesta ca să găsim soluţii pentru problemele lor, să-i ajutăm atunci când vor ieşi de aici să se reintegreze în societate.

G: Când ies de aici, stau puţin şi vin înapoi. Dacă nu, ăia care au împlinit 18 ani merg direct la puşcărie. Acolo le place, că învaţă meserie şi au voie să şi fumeze. Nu aveţi ce soluţii să găsiţi.

F: La orice problemă găseşti soluţia dacă vrei cu adevărat.

G: Asta e o teorie. Eşti bună la teorie.

(Se aud bătăi în uşa.)

G: Ce repede aţi venit! De când n-au mai văzut o fată! Auziţi? Nu pot să stau şi eu aici? Mai îmi trece şi mie timpul.

F: Nu se poate.

G: Nu mă bag în discuţie. Nu deranjez.

F: Sunt discuţii private.

G: Şi ce dacă?

F: Aţi fost de faţă când am discutat cu domnul comandant!

G: Promit că nu deranjez. Stau într-un colţ, cuminte. Vă pot chiar ajuta. Vă raportez când trag minciuni.

F: Întelegeţi vă rog că nu se poate.

G (schimbă tonul): Bine. Dar să ştiti că eu răspund de ce se întâmplă aici. E totuşi un mare risc. Ştiti că unii au SIDA. Să nu-i atingeţi.Trebuie să vă fac instructajul.

F: SIDA nu se ia prin atingere.

G: Nu aveţi voie să primiţi nimic de la ei – bileţel, scrisoare, număr de telefon. Nu aveţi voie să le daţi nimic…

F: Acum 5 minute domnul comandant mi-a făcut acelaşi instructaj. Am reţinut ce am voie şi ce nu am voie. Am voie să încep (deschide uşa). Intraţi vă rog. Mă scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi. (Intră în ordine Jupânul, Nepotul şi Ursul).

Toţi trei în cor: Să trăiţi! Ordonaţi!

G: Alinierea! Pe loc repaus! Da ştiu că bine i-aţi mai nimerit. Ăsta e Jupân, mare şmecher – o duce aici mai bine ca mine. Ia uite ce ţigări fumează. Taică-su e profesor şi nici el nu e prost. Are un singur defect : îi place să fure. Ăsta (arată spre Urs) e vai de capul lui! Nici să vorbească bine nu poate şi pute ceva de groază! Nu vreţi să-l înlocuim? Ăsta cântă frumos, are talent. A cântat şi la botez la domnul comandant….

F: Vă mulţumesc, acum puteţi pleca.

G: Orice aveţi nevoie sunt alături. Băi, voi să nu turnaţi minciuni aici, s-a înţeles?

Cor: S-a înţeles, să trăiţi!

G: Să răspundeţi frumos, să nu faceţi pe victimele că nu sunteţi la anchetă. Fiţi băieţi subţire. (Iese)

F: Nu mai staţi aşa. (Încurcată)

Pe loc repaus! Luaţi loc.

Eu sunt studentă la sociologie. Am venit aici să fac un studiu despre delicvenţa juvenilă. Adică despre cei ca voi. Vreau să văd de ce aţi ajuns aici, cum v-aţi adaptat la condiţiile de aici, ce planuri de viitor aveţi.

J: Suntem un fel de cobai, nu?

F: Nu. Nici vorbă. Studiul acesta este creat să vă ajute.

N: Şi de ce ne-aţi ales tocmai pe noi?

F: V-am ales la întâmplare. M-am jucat de-a statistica.

(Jupânul îşi aprinde o ţigare.)

J: Măcar o să pot fuma în linişte.

F: Să vă explic despre ce este vorba: O să avem împreună o discuţie şi o să faceţi nişte teste psihologice. Nu va fi greu şi nici nu va dura mult.

J: Noi nu ne grăbim. Ce treabă avem? Stăm aici şi o lună. Ursule, treci şi adu-mi un pahar cu apă.

F: Înainte să începem spuneţi-mi şi mie ce e povestea asta cu urşii, nepoţii şi jupânii.

J: Daţi-mi voie să vă explic legea puşcăriei.

N: Legea scrisă de Jupâni….

J: Noi suntem împărţiţi în trei categorii. Prima sunt Jupânii. Regii puşcăriei. Regulăm tot. Toţi mă respectă şi la toţi le este frică de mine. Am dreptul la patru sclavi maximum şi nimeni nu sare la bătaie cu mine. Nu se câştigă uşor titlul ăsta. Asta e Urs. Îl bat toţi, e sclavul Jupânilor. Le calcă, le spală, le face masaj, le face şi alte lucruri. Cine vrea îl ia de nevastă. Pe ăsta la cât e de jegos, nu cred că-l vrea nimeni. El e Nepot. Ăştia nu se bagă. Nu fac afaceri, nu se bat, nu au sclavi. Aţi cam avut ghinion. N-aţi nimerit nimic special: crimă deosebit de gravă, viol… Noi avem fapte mici: eu furt calificat cu tâlharie, el omor din culpă, Ursul a furat o căruţă…

F: Despre asta vom discuta mai târziu. Acum hai să începem. (Îşi aranjează hârtiile). Nu avem timp suficient… aşa că o să facem un compromis. Doi dintre voi vor face teste, iar al treilea va discuta cu mine în acest timp. Cine vrea să înceapă cu testele? Haide că nu e complicat de loc! (Nepotul zâmbeşte.) De ce zâmbeşti? Vrei să începi tu? O să avem o discuţie ca între prieteni. Voi doi aşezaţi-vă la masa aceea. (Le arată testele.) Aveţi aici un

început de propoziţie. Voi trebuie să continuaţi. Scrieţi ce vă vine în minte prima dată. Nu vă gândiţi. Uite: “Îmi place…”. Aici eu aş scrie “Îmi place să mănânc căpşuni”. Voi scrieţi ce vă place vouă.

J: Ce ne place în civilie sau ce ne place aici?

F: Ce vă place în general.

J: E bine aşa: “Îmi place să merg cu viteză”?

F: E foarte bine. Nu te gândi dacă e bine sau nu. Nu vă dau note.

(Către Nepot) Eşti gata să începem?

N: Sunt gata.

F: Am să te rog să-mi răspunzi cât poţi de cinstit la întrebări. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, nu eşti obligat. De ce eşti aşa de emoţionat?

N: Nu am mai vorbit de mult cu o fată.

F: Atunci o să începem cu ce e cel mai simplu. Câţi ani ai?

N: 18 ani.

F: De cât timp eşti aici?

N: De un an, două luni, 21 de zile. Pot să vă zic şi de câte minute.

F: Cât ai pedeapsă?

N: 5 ani.

F: Pentru ce faptă?

J: Nu mai pot să stau lângă ăsta. Pute prea tare. (Se ridică, cotrobăie prin cameră.)

F: Stai jos te rog. (Către Nepot) Povesteşte-mi te rog cum ai ajuns aici.

J: Cu duba.

N: Am omorât.

F: Ai putea să-mi poveşteşti mai mult despre asta? Dacă vrei…

J: De ce-l mai întrebaţi? N-aţi citit dosarele noastre? Vrei o mărturisire completă?

U: Scriem cu litere mari sau mici?

F: Cum ţi-e ţie mai uşor.

J: Parcă ar şti să scrie…

F: Nu am citit dosarele voastre. Nu mă interesează ce e acolo. Eu vreau să-mi povestiţi voi despre voi. Consideraţi-mă ca un prieten care vrea să vă ajute.

J: Interesantă propunere. Eu nu mă împrietenesc decât cu oamenii pe care îi cunosc. Mai întâi povesteşte-ne ceva despre tine.

F: Nu avem timp pentru asta.

J: Atunci noi ce avem la afacerea asta?

F: Ceea ce facem noi acum va fi de folos tuturor celor ca voi.

J: De folos ar fi să trimită câte una ca tine pentru fiecare dintre noi. Măcar odată pe lună. De folos ar fi să avem pedepse mai mici că ne tâmpim de tot aici. O să ajungem toţi ca Ursul ăsta, să avem vedenii. (Tăcere)

N: N-am vrut să-l omor. A fost un accident.

J: Aşa spun toţi pârţarii.

N: Eu am avut martori. Cântam la nunţi, la botezuri, la înmormântări. La înmormântări îmi plăcea cel mai mult. Îmi place muzica mai tristă. Nenorocirea s-a întâmplat la o nuntă. M-au pus să cânt o melodie de o sută de ori. Mă plictisisem. Când am schimbat-o a venit naşu' la mine şi m-a înjurat de mama. M-am enervat şi i-am spus că nu mai cânt. Eu sunt artist, nu am şef. A sărit la bătaie. A ieşit scandal mare, s-a bătut toată nunta.

F: Şi care e sfârşitul?

N: În bătaia aia a murit naşu'. Eu i-am tras una şi ceilalţi l-au călcat în picioare.

F: Te consideri vinovat?

N: De când sunt aici mă tot gândesc la asta. Mai mulţi au zis că nu sunt siguri că eu l-am lovit. Eu de obicei nu dau tare.

F: Îţi pare rău de ce s-a întamplat?

N: Da. Îmi pare rău că nu mai pot să cânt când vreau. Fără muzică parcă nu trăiesc.

J: Uite asta îmi place, da nu ştiu ce să scriu. "Eu când vreau să...". Bună, nu? Pot să scriu ce vreau?

F: Da... (Agasată)

J: De mine când vă ocupaţi?

F: Dacă mă mai întrerupi mult n-o să mai am timp.

J: Gata. Tac. A început să-mi placă ce scriu. Ne semnăm?

F: Nu e necesar.

J: Pe a mea o recunoşti din prima. Vezi să nu te sperii.

F (Nepotului): Să vorbim puţin despre familia ta? Cu ce se ocupa mama ta?

J: Mai bine nu ne întreba de mamele noastre...

F: Nu te-am întrebat pe tine.

J: Uite ce scrie aici: "Mama...". Şi eu trebuie să completez. Şi mă gândesc la mama şi mă întristez şi-mi vine să plâng. (Ţipă) Cineva să vină să mă înveselească!

F: Lasă, plângi puţin şi îţi trece.

J: Şi când îmi trece urmează asta: "Copilăria mea...". Numai lucruri înduioşătoare. De ce ne luaţi la sentiment?

F: Ne ajută să vedem cine sunteţi cu adevărat.

J: Vă ajută pe dracu! Noi scriem aici toate tâmpeniile şi voi când le citiţi vă credeţi mari deştepţi.

F: Nu te obligă nimeni să stai aici.

J (schimbă tonul): Mie îmi place să stau aici. Oricum mai mult decât în camera mea. Aici e marfă, e mai mult aer, discuţii interesante şi... Fata Morgana! (O atinge) Ba nu. E chiar o fată adevarată.

F: Pierdem timpul. Nu mă mai deranja. (Nepotului) Câte clase ai?

N: 10 clase.

F: Îţi plăcea la şcoală?

J: Îmi place întrebarea asta. Parcă am mai auzit-o cândva. Cum să nu ne placă la şcoală? Am fost toţi premianţi. Prietenii noştri cei mai buni au fost profesorii... Ursului i-a plăcut cel mai mult. Uite cât a scris de când suntem aici.

Trei cuvinte! (citeşte) “Eu când vreau să fuier, fuier.” Ia “FUIERĂ” mă, poţi? Fuieră că îţi trag una de te refuză spitalele. (Ursul se chinuie să fluiere, scoate un fluierat slab).

N: Lasă-l în pace!

J: Ce, te-ai făcut apărătorul Urşilor? Vrei să-i areţi că eşti tare?

F (se duce la Urs): Nu ştii să scrii?

U: Eu scriu mai greu.

J: Cu vorbitul şi scrisul nu stă prea bine. Specialitatea lui e cititul.

F: Scrie cum poţi şi când termin cu ei scriem împreună. Tu potoleşte-te că altfel te dau afară!

J: De ce să mă dai afară? N-ai zis că vrei să mă cunoşti mai bine? Uite aşa sunt eu. Nu sunt destul de bun, de deştept, cazul meu nu e destul de interesant? (O ia în braţe).

F: Chem gardianul!

J: Lasă prostiile. Uite, eu aşa mă plictisesc. Hai să facem altfel : discutăm toţi patru, împreună. Mai povestim noi ceva, mai povesteşti tu ceva despre tine... Ai un prieten?

F: Nu e treaba ta!

J: Care e atunci treaba mea? Să fac frumos pe cobaiul? Treaba ta care e? Ai venit aici după senzaţii tari? Vrei să te dai mare la şcoală ce tare ai fost că ai veni aici, vrei să le areţi prietenelor tale ce trucuri ai învăţat de la “ciudaţii” ăia?

F: Mă deranjezi. Am de lucru.

J: Vrei să faci ceva cu adevărat folositor? (Cotrobăie într-un dulap şi scoate de acolo o muzicuţă.) Nu facem nimic rau, promit. Dansăm puţin toţi trei cu tine şi pe urmă facem ce vrei tu. O mică pauză nu strică. (Aruncă muzicuţa Nepotului.) Să vedem ce poţi! (Ia fata în braţe, ea se împotriveşte.) Îmi plac fetele care se împotrivesc din prima. Fă-ne cadou un pic de libertate. (Nepotul începe să cânte, cei doi dansează.)

N: Permiteţi? N-am mai dansat de mult cu o fată aşa de frumoasă. (Dansează şi cântă în acelaşi timp.)

F: Sper să nu intre nimeni acum.

(Dansează. Jupânul dansează cu Ursul. Atmosfera se însufleţeşte. Toţi cântă, bat ritmul, dansează. Când îi vine rândul, Ursul se ruşinează. Jupânul îl împinge cu forţa în braţele Fetei.)

J: Du-te că nu mai pupi tu aşa ocazie!

(după Urs, din nou urmează Jupânul)

F: Ce faci? Ai zis doar un dans.

J: Ăsta e ultimul.

(Se aude uşa descuindu-se. Intră Gardianul.)

G: Ce e cu gălăgia asta? Ce faceţi aici domnişoară?

(Nepotul îi trage una. Gardianul cade moale, inconştient.)

F: Ce ai facut? E mort?

J: Ai un pumn moale... Nu e mort. De ce ai facut asta?

N: Aşa mi-a venit. Vroiam să mai dansăm.

(Fata îi dă palme gardianului. Acesta nu reacţionează.)

F: Treziţi-vă!

J: Lasă-l că-şi revine el singur. (Închide uşa cu cheia.)

F: O să spun că a fost vina mea, că a fost un accident. O să spun că eu l-am lovit.

J (Se joacă cu pistolul Gardianului): Nu spui nimic nimănui.

U: Vreau să plec.

J: Nu pleci nicăieri. Stai jos şi scrie ce ai de scris. Pleci când eşti gata.

N: Acum ce facem?

J: Să ne gândim... Am putea face multe.

N: Dă-mi un exemplu. Ce?

J: Am putea s-o facem poştă. Stai aşa că am glumit.

N: Altceva mai bun n-ai în minte?

J: Am putea să-i luăm ostateci.

F: Ai văzut prea multe filme! Asta e realitate, trezeşte-te!

N: Bine, dar ce câştigăm dacă îi luăm ostateci?

J: Orice. Putem cere ce vrem noi în schimbul lor. (Începe să-l lege pe Gardian.)

F: Te rog nu face asta. (Se agaţă de mâinile lui.) E o prostie ce vrei să faci. N-ai nici o şansă să ieşi de aici.

J: Taci că te leg şi pe tine.

N: Are dreptate, s-o lăsăm baltă.

U: Pot să mă spăl?

J: Stai jos şi scrie! Cum să pierdem o ocazie ca asta! Dacă îi dăm drumul acum primim cel puţin încă doi ani. De ce să nu încercăm mai bine să scăpăm de aici pentru totdeauna? Nu înţelegi că acum suntem "Jupânii" lor? Îi avem la picioare! Le cerem un elicopter, o valiză cu bani şi pe aici ţi-e drumul!

N: N-are rost...

F: Bineînţeles că nu are rost.

J: Tu ai început! Dacă nu erai tu nu ajungeam aici. E o şansă în viaţă.

N: Nu asta am vrut eu...

J: Ai vrut să mai dansezi cu ea odată. Crezi că ţi-ar strica să dansezi cu ea când ai chef? O luăm cu noi. Mergem undeva la mare, în MEXIC, în RIO! Stăm dezbrăcaţi pe plajă, bem ce vrem noi... Trebuie să termini ce ai început.

F: Nu face asta. S-ar putea să iasă rău de tot.

J: Termină cu isteriile şi nu mai insista. Zarurile au fost aruncate!

N (Se gândeşte puţin): N-o să-ţi pară rău.

J: Ai vrut senzaţii tari, o să le ai.

G (Îşi revine): Ce faceţi aici? Ce glumă e asta? Dezlegaţi-mă imediat!

(Ursul se duce la Gardian.)

J: Ce faci?

U: A zis să-l dezlegăm.

J (Îl împinge pe Urs. Gardianului): Fii atent la mine. Eşti ostatecul nostru. Stai liniştit şi gura mică că îţi pierzi pâinea.

G: Idiotule! Dă-mi drumul!

J (Îi arde o palmă): Vorbeşte frumos că altfel s-ar putea să-ţi pară rău. Se răspunde: ”Am înţeles să trăiţi!” (Îl pocneşte din nou.)

G: Am înţeles să trăiţi! Bă, puşcăria vă mănâncă!

J: Ăsta chiar cere bătaie.

N: Lasă-l acum. Trebuie să facem un plan.

J: Ce plan să facem? Avem deja unul. Pentru elicopter şi o valiză cu bani, dolari, îl dăm pe ăsta, iar pe ea o luăm cu noi, garanţie.

F: Cum adica garanţie?

J: Ca să nu vină după noi. Dacă vin după noi, riscă să nu te mai vadă niciodată. Nici pe tine nici studiul tău atât de important pentru omenire.

F: O să pună poliţia din toată lumea pe urmele voastre.

J: Cui îi pasă din moment ce te avem pe tine?

N: E un plan bun. Dar unde plecăm?

J: Asta hotărâm în elicopter. Hai să-i anunţăm şi pe ei.

(Deschide geamul şi trage un foc.) Băi, să vină comandantul imediat. E urgent. (Linişte – mai trage un foc.) Nu s-aude?

C (De afară): Care eşti mă acolo? Legitimează-te!

J: Legitimeaz-o pe mă-ta. Avem doi ostateci.

C: Ce aveţi voi, mă? La mine în pas alergător! Vă arde de glume proaste? Vreţi să faceţi tot anul sectoare?

(Jupânul îl ia pe Gardian şi îl duce la fereastră. Mai trage o dată.)

J: Acum ai priceput?

G: Domnu’ Comandant, mi-a luat pistolul!

C: Măi copii măi, nu mă băgaţi la necaz! Lăsaţi-mă să vin acolo să discutăm şi o să uit totul ca şi cum n-ar fi fost.

F: Ascultă-l, e ultima noastră şansă.

J: Vrem o valiză cu bani. Dolari. Şi un elicopter. Nu negociem nimic.

C: Nu avem în dotare. O să dureze.

J: Mişcă-te repede! Să nu mă enervezi! Adu-ne ceva de haleală că mor de foame. Adu-ne şi ţigări. Pas alergător!

G: O să vă pară vouă rău. (Jupânul îl leagă la gură.)

U: Acum pot să mă duc să mă spăl?

J: Cară-te. După mine. (Începe să se spele) Trebuie să cerem şi nişte haine civile. Lasă că ne cumpărăm noi. (Fetei) Dragă, n-o să-ţi pară rău că vii cu noi. O să te îmbrăcăm şi pe tine ca lumea. Uită-te cum arăţi... (Scoate nişte treninguri din dulap.) Ia uite ce ţin ăştia aici. (Jupânul şi Nepotul se spală zgomotos, se stropesc cu apa. Ursul se duce şi îl dezleagă pe Gardian la gură.)

U: Lasă-l să respire.

J: Treci şi tu şi spală-te. Uite ce bube ai făcut de jeg.

U: Sunt de la bătaie.

G: Ce v-am spus eu domnişoară? Cine l-a pus pe domnul comandant să vă lase să staţi singură cu ei? O să mă dea afară.

J: De când nu te-ai mai spălat Ursule?

N: Nu te mai lega de el. Nu s-a spălat pentru că pe Urşi nu-i lasă Jupânii la duş, aşa că taci din gură!

J: Eu i-aş lăsa dacă ar fi timp pentru toţi. Nici eu n-am timp să mă spăl ca lumea. Vai de tine Ursule ce bube ai!

N: Bine că îl compătimeşti de parcă nu Jupânii i le-ar fi făcut.

J: Eu nu dau, nu dau decât dacă sunt provocat.

N: Când l-au bătut pe bobocul care s-a spânzurat n-ai dat? Doar erai în acelaşi

dormitor cu el!

J: Poţi să ştii că n-am dat. Am stat şi m-am uitat. Ce puteam să fac, astea sunt regulile pentru boboci. Dacă nu rezişti la o bătaie, cum să rezişti o zi în mizeria asta?

F: Dacă nu te baţi, cum de ai ajuns Jupân?

J: Am făcut afaceri, m-am descurcat. Şi sunt tare la bătaie dacă e cazul...

N: Hai să vedem cât de tare eşti. Hai, hai nenorocitule!

J: Băi oase, potoleştete-te. Vrei să te spele mă-ta la noapte?

F (Nepotului): Te rog să te potoleşti.

J: Aşa, spune-i ce să facă, pentru că prea s-a înfierbântat. Fierb hormonii în el. Cred şi eu, ia uite ce balcoane prezinţi.

(Nepotul vrea să-i tragă una.)

J: Uite, ştii ce, nu-i nevoie să faci pe cocoşul roşu. O vrei, e a ta. Pe mine chiar nu mă interesează. Eu de tine am nevoie.

O voce de femeie (Din spatele uşii): V-am adus masa!

U: E tanti Angelica de la bucătărie! Tanti Angelica, tanti Angelica!

C : Sper să vă placă mâncarea. Poftă bună!

J: Mai aşteptăm mult?

C : Nu, nu mai durează mult.

J: Auzi, dacă ai pus ceva în mâncare, omul tău o păţeşte primul.

(Cu pistolul în spatele Gardianului, Jupânul merge şi aduce mâncarea şi ţigările.)

J: Nimeni nu se atinge de mâncare. (Îi dă Gardianului să guste din toate.) Aşteptăm două minute. (Se uită la ceas.)

U: Mi-e foame.

J: Poate au pus ceva în mâncare. (Toţi stau atenţi, Jupânul cronometrează, aşteaptă.) La masă! Totul e în regulă.

G: V-am spus eu... Domnul Comandant e om serios, se ţine de cuvânt. O să vedeţi, o să vă aducă tot ce v-a promis.

(Se aşează toţi la masă cu excepţia Gardianului.)

U: Poftiţi şi dumneavoastră la masă.

G: Nu mulţumesc, am mâncat.

(Gardianul se aşează lângă Urs)

J (Fetei): Tu de ce nu mănânci?

F: Tu crezi că pot să mănânc acum? Când eram mică şi făceam o prostie, închideam ochii şi mă gândeam că totul e un vis urât, că o să mă trezesc şi că n-o să primesc bătaie pentru că, de fapt, nu făcusem nimic. Aş vrea să mă trezesc şi acum, să fie totul ca mai înainte.

N: Eu nu. Pentru mine e un vis frumos.

U: Nici eu nu vreau să mă trezesc, îmi place aici mai mult ca în sala de mese.

J: Chiar aşa. Cât e ceasul?

F: Două.

J (Se uită pe fereastră): De ce nu se dă masa? E ora mesei! Ia uite ce pustie e curtea. (Pe fereastră): Se aude? Să se dea masa la tot penitenciarul. Acum! (Trage în aer.)

C : Se dă acuma.

N: Uite că-i scoate la masă. Uite-l pe Piciu. Dacă ar şti el unde sunt eu acum...

J: Ştie. Toţi ştiu şi toţi ar vrea să fie în locul nostru. Aşa, să mănânce toată lumea. În sala de masă toţi vorbesc despre noi. Ursule, ai ajuns un erou.

F: Dacă mi-ar fi spus cineva azi dimineaţă ce o să se întâmple cu mine, îi spuneam că are prea multă imaginaţie.

N: Nici eu nu credeam că o să mănânc la pranz cu cea mai frumoasă fată din lume.

U: Eu am ştiut că aşa o să fie.

J: Ţi-a spus Maica Domnului?

N: Iar te legi de el?

J: Nu mă leg de el. Ăsta e Ursul ăla de la 2 care o vede pe Maica Domnului. Se vizitează reciproc.

N: Aşa-i Ursule?

U: Da.

G: Atâta bătaie a primit că nu mai e întreg la minte, săracu'.

J: Nici-un "Săracu", el e fericit aşa cum e. Mai fericit ca alţii. Nu te ceartă Maica Domnului că ai furat căruţa aia?

U: Nu i-am spus încă. Dar ea ştie că n-am vrut s-o fur. Eu am vrut să fug puţin cu caii.

G: Şi te-au găsit după două zile la mare. Cum o fi ajuns în doua zile de la Sibiu la Constanţa?

J: Ştii cântecul ăla: "Supărare, supărare, supărat e omul doamne când se culcă şi n-adoarme!" ?

N: Îl ştiu. (Cânta împreună cu Jupânul şi Ursul.) Să vă cânt un cântec pe care l-am compus acum câteva zile.

(Cântă o melodie tristă, toţi ascultă cu atenţie.)

F: Foarte frumos. De ce e atât de trist?

N: Aşa le fac, triste. Ca să-mi treacă supărarea.

J: Lasă-mă cu jalea asta. Te rog cântă ceva mai vesel.

N: Dacă şi "victima" mă ruga aşa de frumos ca tine să-i cânt, nu mai ajungeam eu aici. Nimeni din familia mea n-a făcut puşcărie.

J: Tocmai acum te-ai găsit să te vaiţi că ai ajuns aici? Dacă nu ajungeai aici mai pupai tu şansa asta? Să dai de atâţia bani, să ai un elicopter al tău, s-o cunoşti pe ea, să mergi în ce ţară vrei tu...

N: Şi să stau tot timpul cu frica în sân că sunt caralii pe urmele mele?

F (se însufleţeşte): Ai dreptate, nu merită!

J: Nu fi prost. Ajungem în Germania sau în Italia, vedem noi, ne plimbăm puţin, vedem şi noi lumea, ne luăm un BMW ultimul tip, cu banii pe care îi avem putem să ne luăm două sau trei maşini... Ei, după aia ne facem acte false şi plecăm în AMERICA! Ştiţi că în America nimeni nu-şi spală chiloţii. Îi

cumpără, îi poartă o dată şi îi aruncă. Acolo nu ne găseşte nimeni. Eu îmi deschid un bar. Asta mi-am dorit întotdeauna. Un bar cu fete care să se dezbrace. Nu un bordel, nu. Ceva stilat, cu clasă. Fete frumoase, balerine. Şi totul vopsit în albastru. Eu stau la bar, încasez banii, discut cu clienţii. Cei mai mari mafioţi şi hoţi o să fie la mine în bar. Eu nu mă mai bag în "afaceri", dar o să vorbesc cu clienţii mei despre metodele lor, de-ale meseriei, o să facem schimb de experienţă. O iau şi pe mama la mine. O pun şef la bucătărie. Face mama o mâncare... O să-şi lingă toţi americanii degetele după varza cu carne pe care o face mama ! Pe la patruzeci de ani mă însor cu una din fetele de bar. Dacă iei una din fetele din alea, poţi fi absolut sigur că n-o să te înşele niciodată. Fac doi, trei copii, îi dau la şcoală, la cea mai bună şcoală din America. Să ajungă Preşedintele Americii! Pe ăla mai mic îl trimit aici, să fie aici Preşedinte. O să le povestesc copiilor mei cine am fost eu şi cum am facut rost de bani. Ce, e puţin lucru ca la nici 18 ani să faci rost de atâţia bani?

F: Nu ţi-e ruşine să le spui că ai furat banii?

J: Oricine ar fi acum în situaţia mea ar face la fel dacă ar avea curaj. Şi, de fapt, ăştia nici nu sunt bani furaţi. Asta e plata pentru cât am îndurat de când suntem aici. Dacă vroiai să vezi cum ne-am adaptat la condiţiile de aici, trebuia să stai şi tu închisă măcar o lună într-o celulă cu geamul atâta.

Barul o să se cheme "Cerul albastru". Orice om care a stat închis ştie ce înseamnă asta. O să am preţuri speciale pentru foştii puşcăriaşi. Şi pentru români. Nepotule, tu ce faci cu banii?

N: Eu îmi fac orchestră. Îi aduc pe toţi muzicienii mei, le cumpăr costume noi, pantofi noi şi instrumente noi. Cele mai bune

instrumente, oricât ar costa! În America sunt români?

G: Sunt ceva.

J: E plin de români.

N: Asta e bine, că noi numai muzică de-a noastră ştim să cântăm.

J: Auzi, te iau la mine la bar, tovarăş. Fac bar cu mâncare şi muzică românească, să vadă şi ei ce avem noi.

N: Când cânt eu să se dezbrace paraşutele tale? Eu sunt artist serios, nu fac aşa ceva.

J (Începe să râdă): Hai că asta e bună! Să se dezbrace pe muzică populară! Nu, o să facem un restaurant românesc, separat. Mama găteşte şi tu faci programul artistic.

N: O să-mi chem toate neamurile. Pe sor-mea mai mică o dau la şcoala de muzică. Dacă o auzi cum cântă la vioară zici că eşti în rai.

Parcă visez... Toate visele mele din fiecare seară, toate dorinţele...

J: Şi eu seara, după stingere, la asta mă gândeam. Mi-am plănuit să ies de aici, să mai dau o lovitură, cea mai grasă şi să plec din ţară. Acum s-a nimerit mai bine.

F: Şi dacă te-ar fi prins din nou?

J: Nu mă mai prindeau ei...

U: Eu îmi cumpăr o turmă de oi.

J: Păi cine ţi-a zis ţie că te luăm cu noi?

U: De ce să nu mă luaţi?

J: Ce să facem cu tine?

U: Eu sunt bun la oi. Îmi luaţi nişte oi, eu am grijă de ele şi vă aduc lână şi brânză. Ştiu să fac mai multe feluri de brânză.

N: Tu nici nu poţi vorbi ca lumea, cum înveţi tu americăneşte?

U: La ce îmi trebuie? Cu oile mă înţeleg şi aşa. Nu mă lăsaţi aici. Eu n-am unde să mă duc când ies de aici. N-am pe nimeni şi baciu a zis că nu mă mai primeşte înapoi.

N: Te luăm. Cine ştie ce-ţi fac ăştia dacă te lăsăm aici. Vă răzbunaţi pe el, nu?

G: Ce am eu cu el? Numai bine mi-a făcut.

J: Mamă ce-am mai băgat în mine!

N: De mult n-am mai mâncat pe săturate.

U: De la Revelion.

J: Acum mă ia somnul.

G: Mă luaţi şi pe mine cu voi?

J: Mai spune odată!

G: Nu mă luaţi şi pe mine cu voi? După toate astea pe mine precis mă dă afară. Luaţi-mă cu voi. Eu n-am familie. Pot să fiu portar la barul vostru, să intervin dacă iese vreo bătaie...

F: Excelent! Mergeţi dumneavoastră şi rămân eu. Mulţumesc.

J: Tu mergi cu noi. E stabilit.

N: De ce nu vrei să mergi cu noi? O să începi o viaţă nouă!

F: Poate că nu vreau să încep o viaţă nouă lângă un criminal, un hoţ şi un handicapat mental. Şi un fost gardian. Eu am viaţa mea, familia mea, prietenii mei.

N: Poţi să-i aduci şi pe ai tăi. Poţi să-ţi termini şcoala. Şi acolo sunt puşcării unde poţi...

J: Ce atâta vorbărie, vrei nu vrei, vii cu noi.

N: Dacă nu vrea, n-o obliga. Îl luăm pe Gardian.

(Fata strânge hârtiile.)

N: Ce faci?

F: Nu mai folosesc la nimic.

J: Nu ne mai jucăm? De ce nu ne mai jucăm de-a testele? Tot nu avem ceva mai bun de făcut până vin. Trece timpul mai repede. Le facem pe alea cu propoziţiile. Aşezaţi-vă, începem. Eu spun începutul şi voi continuaţi.

N: N-am chef să joc.

J: Nu vrei să ne cunoaştem mai bine? Ţi-a plăcut să dansăm, o să-ţi placă şi acum, mergi pe mâna mea.

F: Acesta nu e un joc. Este un test foarte serios conceput pentru cercetări...

J: Ai o propunere mai bună?

U: Lapte gros.

J: Joacă singur "lapte gros". Începem. (Fetei): Tu notezi şi ne spui rezultatele la sfârşit.

G: Măi copii, eu nu ştiu jocul ăsta. Mai bine să jucăm "lapte gros".

N: Nu e greu, spui ce-ţi trece prin minte.

F: Testul se face individual. Nu puteţi să vă bateţi joc.

J: "Clipa cea mai fericită..." (Va citi începuturile de propoziţii şi va indica ordinea în care ceilalţi vor răspunde.)

G: "Clipa cea mai fericită"... (Se gândeşte.)

N: Nu te mai gândi.

G: Nu ştiu. (Repede) Clipa cea mai fericită o să fie când o să ies de aici.

F: Clipa cea mai fericita o să fie când o să se termine tot circul ăsta.

J: Mai ai de aşteptat.

U: Clipa cea mai fericită o să fie când o să vină iar Maica Domnului la mine.

J: Dacă vine acum, repede, o luăm cu noi.

N: Clipa cea mai fericită (se uită la Fată) o să fie când o să am şi eu o iubire adevărată.

J: Clipa cea mai fericită o să fie când o să-mi deschid barul. Fac şi un foc de artificii. "Cel mai bine...."

G: Cel mai bine e să fii tânăr.

F: Cel mai bine e sa ne predăm cât mai e timp.

J: Dacă mai strici atmosfera, te scot din joc.

U: Cel mai bine e pe fundul mării.

N: Când ai fost tu pe fundul mării?

U: Când am fost la mare. Păcat că nu erau şi oile mele cu mine. E ca în cer.

J: Şi acolo ai fost?

U: Am fost.

N: Cel mai bine e cu fata pe care o iubeşti.

J: Bate şaua să priceapă iapa. Cel mai bine e să ajungi patron, să realizezi ceva cu mâinile tale. "Aş vrea..."

G: Aş vrea să ştiu ce se va întâmpla cu mine.

F: Aş vrea un pui de dalmaţian.

N: Îţi cumpăr eu. Primul lucru pe care îl cumpăr când avem banii.

G: O schimb. Pot? Aş vrea să vin cu voi. Am carnet de conducere.

J: Mă mai gândesc. (Îi face semn Ursului să răspundă.)

U: Aş vrea să-l luăm şi pe el.

N: Aş vrea să înţelegi cât de mult însemni pentru mine.

J: Jucăm sau facem declaraţii de dragoste? Eu aş vrea să am inelul Arabelei.

F: Parcă ai avea trei ani! Uite cine m-a luat pe mine ostatecă, uite cine vrea să mă ducă în America! Nu merg nicăieri cu tine.

J: Nu mergi cu mine, mergi cu el. "Nu ştie nimeni..."

G: Nu ştie nimeni păcatele mele.

F: Nu ştie nimeni prin câte am trecut.

U: Nu ştie nimeni ce pot eu să fac.

N: Nu ştie nimeni ce importantă e muzica pentru oameni.

J: Nu ştie nimeni când o să fie sfârşitul lumii.

U: Eu ştiu.

J: Măi, Ursule, noi putem face un sac de bani cu tine. O să fi atracţia serii: le povesteşti despre trecut, viitor, Maica Domnului, cum e în cer... "N-am izbutit să..."

G: Să fiu avansat. Sunt un ratat. De asta m-a lăsat şi nevastă-mea. Ce-am realizat? Ce mi-e că eşti deţinut ce mi-e că eşti gardian. Nici maşină nu am.

F: N-am izbutit ... (Tace. Toţi se uită la ea.)

U: N-am izbutit să învăţ să înot.

N: N-am izbutit să cânt niciodată cu un afon care se crede muzicant.

J: N-am izbutit niciodată. Hai, mai cu viaţă. "Să fii..."

G: Să fii om.

F: Să fii iubită e cel mai frumos.
U: Să fii cu oile pe câmp.
N: Să fii ce-oi fi, numai să fii.
J: Să fii liber şi bogat.
"Niciodată..."
G: Niciodată n-am fost în altă ţară.
U: Niciodată să nu loveşti o marhaie.
G: Ce e aia?
U: Adică un animal de pe lângă casa omului.
F: Niciodată n-o să vină elicopterul.
(Tăcere)
J (Trânteşte toate hârtiile de pe masă): Cât mai aşteptăm? Îşi bat joc de noi? (Gardianului): Mă, te împuşc. Du-te şi spune-le că nu mai am chef să aştept.
G (Pe geam): Domnule Comandant! Domnule Comandant! Când vine elicopterul? (Disperat): Faceţi ceva!
C: Mai trebuia să aşteptaţi puţin. Nu mai durează mult.
J: Asta mi-a zis acum două ore, să-mi zică ora exactă.
G: Domnule Comandant, spuneţi ora fixă.
C: Nu ştiu.
(Jupânul se duce şi, în dreptul ferestrei, îi trage un glonte în mână Gardianului.
Acesta începe să urle)
J: Bă, eu îl omor pe ăsta. Nimeni nu mai iese viu de aici. Vă omor pe toţi dacă nu vine elicopterul ăla.
F: Trebuie să vină un doctor, nu putem opri sângele.
N: Cheamă un doctor!
J: Dacă eşti tovarăşul meu faci cum zic eu.
F: Moare!
J: Nu moare din atât. (Îl scutură pe Gardian): Te luăm cu noi.
N: E doar leşinat. (Gardianul începe să sforăie.)
J: Doamne, ăştia ne-au pus ceva în mâncare. Mai avem două minute. Ce e cu

atâţia poliţişti pe comandament? Vor să ne omoare! La pământ toată lumea! (Trage pe fereastră ultimul glonte.)

N (Somnoros): Cum să ne omoare?

J: Vor să ne împuşte.

N: Parcă am o ceaţă pe ochi.

F: Mor de somn. Ce facem?

N: Toate visele noastre...

(Jupânul plânge.)

N: Câţi ani o să luăm oare?

F: O să vin să vă vizitez. Promit. (Nepotul o ia în braţe. Ursul rămâne în picioare, uitându-se la ei.)

CADE CORTINA

(Se aude muzica pe care a compus-o Nepotul. În sală se aşează Fata, printre spectatori. E îmbracată într-o rochie de seară, elegantă.)

F: Vă rog să mă scuzaţi.

(Din spatele cortinei apare Jupânul, îmbrăcat elegant, cu părul dat cu briliantină.

Un reflector îl luminează ca într-un show american.)

J: Dragi oaspeţi, vă mulţumesc că şi în acestă seară aţi ales “Cerul albastru”. Vă recomand specialitatea casei, varză cu carne. În seara aceasta vom aplauda celebra orchestră a Nepotului, revenită după un turneu în întreaga lume. (Intră Nepotul, îmbrăcat ca un şef de orchestră. Fata aplaudă zgomotos.)

Aplauze vă rog şi pentru cel care a făcut locul acesta faimos, atât prin specialităţile de brânză, cât şi prin surprizele pe care le oferă spectatorilor. Doamnelor şi domnilor, Ursul din Carpaţi!

(Intră Ursul. Se apleacă toţi trei la aplauze. Gardianul, îmbrăcat ca un portar de

bar luxos, le va deschide uşa de la ieşire, spectatorilor.)

S FÂ R Ş I T

Conspirație în sinagogă

Personajele

Bătrânul

Fata

Personaje invizibile şi inaudibile, dar cu toate acestea extrem de prezente:

Tuţi

Riţi

David

Sigmund Freud (Siggy)

Unu' care caută o biserică

Albert Einstein

Marx şi Lenin 11

Lenin cel adevărat

Izu

Şi, poate, cine ştie, mulţi alţii...

Decor - o sinagogă veche.

Arată îngrijit, tot mobilierul e la locul lui, dar acoperit cu mult praf. Multe cutii goale de Carmel, cutii cu dosare, pânze de păianjen, perdele mâncate de carii, liniște.
Afară, cineva încearcă să deschidă uşa. Încearcă mai multe chei.
Se aude vocea Bătrânului:
Nu, că asta ar fi prea de tot... cheia de la pivniţă... cheia de la pod...
Ce mă fac acum? Cum am putut să o pierd? Cheia de la valiză...
Ce caută cheia de la valiză aici?
Nu e... Am venit degeaba.
Cum am putut să...
Deschide uşa.
...când se bucură omul cel mai tare?... când găseşte ce-a pierdut. Nimic nu se pierde, totul se rătăceşte.
Intră Bătrânul. Are în jur de 80 de ani. E îmbrăcat elegant, doar adidaşii din picioare fac notă disonantă şi ciorapii de culori diferite. Miroase puternic a parfum scump de femeie. (L'air du printemps). Are în mână două plase de piaţă uzate, grele, din acelea de pe vremea cozilor, una plină cu sticle goale.
Din când în când are un tic – mângâie podeaua, urmat de un altul - se loveşte puternic în faţă. Ticul se repetă la intervale destul de dese, cu regularitate.
Se aşează, respiră greu, e vizibil extrem de obosit. Se şterge de transpiraţie cu o batistă mare. Îşi dă jos adidaşii. Îşi pune nişte papuci de casă ferfeniţă.
Nu puteau să o pună la poalele dealului?
Nu, ei au construit-o tocmai în vârf, mare şi frumoasă, să se vadă, da' nu s-au gândit cum o

să urc eu până aici?
De ce să se gândească că o să-i fie tare greu ultimului...
Unde sunteţi? Am venit!... EEEEEE!
Închide ochii. Adoarme. Doarme două, trei minute. Zâmbeşte fericit în vis. Se trezeşte. Rămâne nemişcat. Somnoros.
Cred că n-am mai văzut niciodată aşa umeri frumoşi...
Observă uşa care a rămas larg deschisă. Merge şi o închide.
Să nu treacă careva, să mi se ducă vorba că am dat în mintea copiiilor.
E prea cald pentru luna asta...
Dacă taie pădurile fară să se gândească. Văzută din avion în comparaţie cu Germania, ţara asta e ca Iranul...
Sfeşnicele!
Merge grăbit şi deschide un cufăr. Scotoceşte. Răsuflă uşurat.
Scoate sfeşnicele. Le pune într-un cufăr identic aflat lângă primul.
Merge şi agaţă într-un cui o bucată de carton, pe care scrie cu litere mari "NU SE FAC CONVERTIRI LA MOZAISM".
Cum daţi de bani, cum vă găsiţi o bunică sau o străbunică sau "prietenul meu cel mai bun"...
Scoate o cârpă de praf. O scutură.
Începe să şteargă praful. Mai mult face praf.
M-am întâlnit pe drum cu un bărbat gras, unsuros. Semăna cu grasul ăla, care stătea de obicei aici, pe scaunul ăsta, se ruga cu ochii închişi, ăla care respira rar, rar de tot, de multe ori credeam că a murit, vroiam să merg să-l ating, el iar inspira, mă speriam... Domnul... n-am ştiut niciodată cum îl cheamă...
Grasul de pe stradă, m-a luat în braţe, m-a pupat, m-a umplut de bale. Habar nu aveam

cine e. M-a întrebat de sănătate, era tare bucuros că mă vede. Mi-a spus că se bucură că mai trăiesc. Şi iar m-a pupat. Mă simţeam un pic vinovat că nu-mi aduc aminte de el. Când colo, el mă confundase. Sau vroia să se şteargă de transpiraţie şi m-a găsit pe mine.
Uitându-se în jur. Descumpănit.
Vă mai aştept mult?
Scutură cârpa.
Nu înţeleg de unde atâta praf.
Ia în palmă un măr mic, mucegăit.
Uite o muscă!
Ia poftim afară, poate îţi revii.
Amărâta.
Hai, zboară...
Scoate mărul cu grijă afară.
Amintirile? Ce sunt amintirile?
Praf din aripi de muscă. Praf din picioare de păianjen.
Ce poet sunt azi.
Hei, veniţi odată!
De când n-am mai şters praful...
Pe neaşteptate, ca de nicăieri, apare Fata. Este foarte frumoasă, are în jur de 16 ani, este îmbrăcată cu un negligé din anii ’30. Desculţă. Se bucură ca un copil fericit. Sare pe lângă bătrân, bate din palme.
Îl priveşte cu foarte multă duioşie şi tandreţe. Îl urmăreşte pas cu pas.
Bătrânul nu o vede şi nu o aude.
Fata îl mângâie. Zâmbeşte. Îl miroase. Începe să râdă.
Cu cine m-am mai întâlnit pe drum?
Cu Domnul pastor sau părinte. N-am recunoscut confesiunea, era în civil. Cred că mă urmăreşte că prea ne întâlnim des. Iar mi-a spus ce bine ar arăta sinagoga transformată în casa Domnului. Avea şi nişte desene. *(Furios.)* Cum crede că poate să facă dintr-o

curvă o sfântă, dintr-un bordel, casa Domnului?
(Şi mai furios.) A, nu mai e un bordel, a fost sute de ani şi deodată e tocmai bun să fie sfinţit.
N-a înţeles. Sau s-a făcut că nu înţelege. La ăştia niciodată nu ştii.
Încearcă să deschidă o fereastră, nu reuşeşte. Insistă. Mâinile îi tremură. Loveşte mânerul. Încearcă încet. Nu poate. Fata se mişcă pe lângă el, foarte aproape. Bătrânul nu reacţionează la atingerea ei, nu simte nimic. Mişcările ei sunt uşoare, ca şi cum nu ar avea greutate. Fata pune mâinile peste cele ale Bătrânului, acesta îşi retrage mâinile şi se aşează. Fata deschide fereastra.
Am obosit.
Şterge iar praful. Foarte încet.
Mă întreb până unde?
Merge la fereastră. Se uită mirat la fereastra deschisă larg.
Ăştia îşi bat joc de mine.
Uitându-se la Fată, fără să o vadă.
Hei... Eu cu cine vorbesc aici? Sunt aici!
(Nedumerit.) *Dacă nu mai vin...*
(Nervos.) *N-am nici un chef de glume, e prea cald.*
Ce am mai cărat până aici...
Trebuie să cumpăr apă minerală la întoarcere.
Ticul. Fata încearcă să-i oprească mâna cu care se loveşte în faţă. Nu poate să-l împiedice să se lovească puternic. O doare pe ea lovitura pe care Bătrânul şi-o dă. După câteva clipe Bătânul continuă să şteargă praful, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Nu pot să mă stăpânesc, cum găsesc ceva mai ieftin, trebuie să cumpăr, chiar dacă am de cărat atâta drum.
200 nu-i nimic da' ori 6, e ceva! O jumătate de pâine!

Nu înţeleg, s-au supărat?
N-am mai venit de mult pe aici.
(Se enervează.) *Am avut febră. 39 de grade. Am zăcut zece zile. Alaltăieri mi-am revenit. Ieri a trebuit să merg la cimitir. Trebuia să pun seminţele de crizanteme. Am făcut puţină curăţenie şi acolo. Am vrut să vin după aceea, dar m-am întâlnit cu doamna Müller. Şi ea a rămas ultima.* (Râde.) *Chiar i-am zis că am putea să ne întâlnim mai des. Mi-a propus să vină ea la noi la cimitir, să se ocupe de flori şi eu să mă duc la ei să-i repar gardul. Mi-ar conveni, deşi cred că cimitirul lor e mai mare decât al nostru.*
Socoteşte.
De fapt nu sunt mai multe morminte, e mai mult loc între ele. (Ironic.) *Ce să-i faci, mai claustrofobi…*
Doar n-o fi stricat tot gardul…
Acum aţi înţeles?
De aia n-am venit, era să mor.
Aşteaptă puţin. Se uită în jur.
Treaba voastră, faceţi cum vreţi!
Vă mai dau fix două minute!
Unu, doi, trei, patru, cinci, şase…
Se uită la ceas. Se apucă să şteargă praful din nou.
Veniţi odată că am ceva important de vorbit cu voi.
Nu sunteţi curioşi să vedeţi ce v-am adus?
Azi aş fi venit mai devreme da' am scris o scrisoare. 7 pagini.
(Trist.) Pentru Izu. Pentru dragul de Izu.
Mi-a zis să-i trimit email. "Email me!"
E prea târziu pentru mine să învăţ să umblu cu computerul. I l-am trimis înapoi.
Bună invenţie!
Sau nu?
Da sau nu?
Izu zice că e bună, şi el e ramolit.

Mai rău ca mine.
Face o genoflexiune. Îi cade un papuc. Nu observă.
Izu întotdeauna a fost pasionat de comunicare. Când făceam exerciţii de telepatie la Vogel în grădină... Izu ne trimetea la toţi înjurături şi se concentra aşa de tare... se făcea roşu ca drapelu. Da' eu ghiceam că ne înjură... când înjură îşi bagă degetul în nas...
Nu înţeleg de ce nu am primit poştă de la el. A întârziat vreo cinci zile. La el asta e foarte, foarte mult... Nu mai ştiu când o să treacă pe aici.
Azi am văzut un avion la ora 15.35. Nu era în el. Sigur.
Acum trei ani, când vedeam mai bine, chiar l-am văzut pe geam, în avionul de 15.35. Incredibil, dar i-am văzut ochii, se uita la mine... mi-a scris că şi lui i s-a părut că-mi vede ochii...
Tace. Se uită nedumerit în jur. Oftează.
Veniţi odată că m-am plictisit.
Realizează că nu are un papuc, începe să se uite după el.
Tot nu i-am scris lui Izu despre întâlnirile astea.
"Întâlnirile din sinagogă". Nu, mai bine "Conspiraţia din sinagogă". Cu titlul ăsta, succes sigur. Şi când n-o să mai fie nici picior de evreu, toţi vor fi curioşi ce conspiră ei acolo, în sinagogă...
"Evreii conspiră în sinagogă împotriva creştinilor".
...cred că Slavici a spus-o. Nu, nu, Eminescu.
Sau amândoi.
"Unde e papucul?" Alt titlu de succes. Toţi moşii ar înţelege titlul ăsta.
Dă-l încolo, că pot şi fără el.
De la o anumită vârstă, jumătate din timp caut ceva, cealaltă pierd şi... *(Fata îi pune*

papucul în picior.) ...cealaltă mă bucur că am găsit.
(Scuzându-se.) *Am vrut să-i scriu da' n-am putut nici de data asta.*
Mi-e frică să nu creadă că m-am sclerozat.
O să-i scriu când ajung acasă. Pe cuvânt!
Aşteaptă puţin. Se grăbeşte, vrea să plece, îşi strânge lucrurile.
Uite, o să-i dau un telefon şi o să-i spun tot despre întâlniri, despre tot.
Deşi ultima dată, când am vorbit cu el, nu auzeam aproape nimic, nici nu ştiu dacă era el. Am avut impresia la un moment dat că vorbesc cu un chinez. Sunt surd, iar când mă emoţionez, sunt surdo-mut.
Fata stă ghemuită la picioarele lui.
Se ridică şi împinge cu putere pe cineva care ar vrea să ajungă lângă Bătrân. Dispare. De acum încolo va apărea şi va dispărea pe nesimţite.
Cred că e bună mâncarea chinezească. N-am mâncat niciodată.
Mi-a trimis telefonul ăla mobil dar n-am reuşit să umblu cu el. Nici măcar n-am putut să-i dau drumul... Şi era aşa de mic, parcă era de jucărie.
Asta e cea mai mare diferenţă, la noi totul a fost din ce în ce mai mare şi mai nefolositor, la ei din ce în ce mai mic şi...
Lui Izu îi place să-mi scrie cu stiloul, pe hârtie. Îmi scrie tot timpul când merge cu avionul. Îmi povesteşte ce se vede, de acolo de sus.
Fata aleargă undeva în spatele Bătrânului şi împinge pe cineva ca şi cum nu ar vrea ca Bătrânul să-l vadă. Dispare.
Veniţi odată!
Plec!
Omenii vin într-un loc ca ăsta să vorbească cu Dumnezeu, pleacă acasă fericiţi că i-a ascultat şi pe ei cineva.

Eu vin la întâlnirile astea cu un scop precis.
Şi de data asta sunt chiar hotărât!
De data asta chiar vreau să conspir!
Văd ce nu există pentru că nu mai pot vedea bine ce există.
Aud ce nu se aude pentru că nu vreau să-mi pun aparat auditiv.
(Nervos.) *Nu vreau şi nimic nu mă poate convinge!*
Am stat o oră întreagă să termin scrisoarea. Nu ştiam dacă să-i spun ce bolnav am fost sau nu. Cred că şi el mă minte. Eu îl mint pe el, el pe mine. Îl mint, dar îi spun o parte din adevăr când îi povestesc visele.
Ne povestim visele sperând că cel care ascultă va găsi ceva ce nouă ne scapă. Nu pot să-i spun direct unele lucruri, aşa că îi spun ce am visat şi sper ca el să înţeleagă din visul meu ceea ce de fapt vroiam să-i spun.
Fac asta de aproape 50 de ani.
Cred că şi el.
I-am povestit în scrisoarea asta visul în care alerg după tren şi nu-l prind. Uşor de explicat.
Când îi povestesc lui Freud mai inventez... Câteodată chiar o iau razna...
Cred că nici măcar nu-şi dă seama.
Nu prea am încredere în el.
Se aud clopote bătând. Lung şi frumos.
Câtva timp după ce s-au oprit, Bătrânul ascultă atent, cu bucurie.
Clopotele. Sunt de la biserica mică. E sărbătoare, prea bat lung.
Oare noi de ce n-avem clopote? Să fac o cerere. Eu le trag.
Le-am tras odată...
Ştergând de praf îşi pierde echilibrul, aproape cade, răstoarnă o cutie. Fata vine repede lângă el. Îl susţine.

Din cutie cad tot felul de dosare mucegăite şi hârtii pe jumătate pulverizate. Bătrânul le înghesuie la loc. Rămâne cu una dintre hârtii în mână. Citeşte folosind ochelarii drept lupă.
Tablou asupra impunerii contribuţiei al Comunităţii pe trimestrul al III, 1946. Spierer, Blau, Gunzenberg – Gunzenberg - nu mai ştiu cine era ăsta... Eu unde oi fi? Hery, Katy, Baruch, Goldenblum... nu sunt... de ce?... ba da... uite-mă... cu numele meu... în 46 aveam numele meu? L-am schimbat în 47... 9000 de lei. Minimum. Normal.
(Râde.) Da' 9000 de lei erau bani atunci. Un ou era un leu. Cel mai mult... *(Citind.)* Văduva Schulsinger... A dat că avea de unde. 172000. Nu, parcă un ou era 100. Nu mai ştiu. Oricum, de când cumpărai peştele şi până îl frigeai, preţul se tripla Uite nu sunt singurul la minimum... şi doctorul Tâmpescu a dat tot 9000. Chiar aşa îl chema, el nu şi-a schimbat numele. Era psihiatru. Bun nume. De reclamă.
Nu, chiar nu-mi place să vorbesc de unul singur.
Unde sunteţi?
EEEEE! UUUUUUUUUU?
Nu le-a fost dor de mine?
Plec.
(Dezorientat.) Trebuia să spun ceva , trebuia să fac ceva?...
M-am săturat de atâtea mofturi.
Suntem oameni în toată firea, ce naiba!
Puteau să mă anunţe cumva să nu fac drumul asta de pomană.
Îşi ia sacoşele, furios, pleacă. Se opreşte.
Ştiu un banc nou...
Aşteaptă.
Bine! Voi aţi vrut-o!
Credeţi că n-am altceva mai bun de făcut?
O să vă pară rău...

Pleacă din nou. Se opreşte brusc. Se întoarce.
Plecam în papuci... Şi ce dacă... Sunt foarte eleganţi. Sunt americani.
Începe să râdă.
Credeam că nu mai veniţi.
Şi vroiam să vă spun ceva foarte important.
Lasă gluma... De data asta trebuie să vorbim!
Îşi deschide larg braţele.
Plecam, pe cuvânt*!*
(Râde.) N-ai mai rezistat... Nici tu...
Lasă sacoşele jos.
Ce să fac aici..., nu vezi mai mult am făcut praf...
Bătrânul se îmbrăţişează cu Tuţi. E vesel şi emoţionat. Se mai îmbrăţişează o dată. Îi ţine mâinile în mâinile lui şi le strânge cu putere.
Tuţi, nu trebuie să ţipi aşa. Te aud perfect.
Ce-ai zis?
Dă să-l îmbrăţişeze şi pe Riţi.
Riţi, nu te mai prosti...
Nu mă mai bate la cap.
Vino încoace...
Lasă mâinile jos, dezamăgit.
Bine, cum vrei.
Tu dacă erai în locul meu veneai după o lună.
S-a întâplat ceva?
De ce m-aţi lăsat să aştept atâta?
Duce preocupat mâna la faţă.
Se vede?
Cred că vreo două, trei kile?
Acum mi-e bine.
Se îmbrăţişează cu David. Îl ia în braţe, îl învârte. Ameţeşte. Râde.
Gata, David, gata, dă-te jos. Nu mai pot. Eşti cam greu.
Te-ai îngrăşat?
Bătrânul se însufleţeşte, se agită. Se întoarce după fiecare interlocutor.
Aşa cred şi eu. În bine, nu, am întinerit puţin?

Numai voi rămâneţi neschimbaţi.
Nu mai am mult şi vin şi eu de partea cealaltă.
(Puţin îngrijorat.) *De unde ştii?*
(Nerăbdător.) *Spune-mi şi mie cât ?Spune-mi cum?*
Cât!
Atâta doar, cât!
Un an... Spune-mi tu Tuţi...
...o lună ...o zi ...o oră...
....o secundă...
...dacă e "da", dă din cap... un an...
Mai mult?
Ridică sprânceana dacă e mai mult... mai mult de un an?
...ce mama măsii că nu vă cer să-mi spuneţi răspunsurile la întrebările de la judecata de apoi...
(Atent.) *Ai ridicat sprânceana?*
(Dezamăgit.) *Să n-o ridici, că e prea mult efort...*
Ce fel de prieteni sunteţi...
Nici nu vreau să ştiu !
Aşa, mai bine, suspansul ăsta ce mai dă farmec vieţii.
Da' ştii, sau doar te dai mare?
(Liniştit.) *Riţi, singura mea spaimă e când văd cum îţi tremură mâinile.*
Brusc se uită în sus. Îngrijorat, lui David.
David, dă-te jos imediat!
Nu mi-e de tine, mi-e de candelabru!
(În şoaptă către Tuţi care stă pe scaun*) Câţi ani are?*
(Către David.*) La 12 ani eu eram mai matur ca tine! Dar nu aşa de curajos...* (Foarte emoţionat, trist.): *Şi nici aşa de sensibil...*
Aproape că îi dau lacrimile. Îl mângâie pe David cu multă duioşie. Schimbă tonul, încercând să fie vesel.
Poţi să stai unde vrei... ai grijă să nu cazi...

Maturitatea de la 40 de ani este cu totul altceva... Cred că vrea să însemne că eşti gata să cântăreşti bine trecutul şi să nu-ţi repeţi greşelile... Nu... eu nu vreau să-mi cântăresc trecutul... Nu încă... Mai am până la 40 de ani...

Se aşează pe scaun, lângă Tuţi. Pune mâna peste umărul lui.

40 de grade. Am fost. La camera de gardă. Nu, eram absolut conştient. Ţi-am zis că sunt norocos. Pe patul de lângă mine era o fată de vreo 20 de ani, tare frumoasă, dormea. M-am uitat mult la ea. Mirosea aşa de frumos, începusem să mă simt mai bine.

Mi-am amintit de bătrânii bogaţi din romanul lui Kawabata, care plăteau sume enorme ca să stea toată noaptea uitându-se la cele mai frumoase fete din Kyoto. Nu le trezeau, nici nu le atingeau, esenţa plăcerii era să le vadă dormind.

I-am înţeles.

(Lui Tuţi.) *Ce gură slobodă ai...*

Da, erau goale.

Şi narcotizate.

Vroiam să o trezesc. Vroiam să o ating da' mi-era frică

...nu! Mi-era frică să n-o sperii.

Înţelegi? Pe urmă n-am mai vrut să o trezesc. Asistenta a zis că o să se trezească din anestezie în două ore.

Asta m-a liniştit. O mare linişte.

Pe urmă nu mai ştiu.

Mai aveam puţin, puţin de tot până la graniţă.

Alb.

Aveam creierul alb, sub pleoape era alb. Efectul de ecranare. Visele sunt proiectate pe un ecran alb. Nu ca la cinema, nu.

...e legat de sânul mamei, care e alb şi pe care îl vezi din prima zi de viaţă. Şi atunci toate

visele tale au fundalul ăsta, alb.
(Râde. Lui David) *Bineînţeles că la negri e negru.*
Facem pariu? Pe ce?
Întreabă tu, eu de unde să scot acum un negru.
Ţie ţi-e mai uşor. Întreabă-l pe Siggy.
Apropo, vine azi?
Nu prea am chef de el.
...nu ştiu, pur şi simplu nu cred că e chiar aşa de bun precum se zice. Mă tot bate la cap cu tot felul de întrebări şi eu i-am spus că singurul lucru care mă deranjează e că din când în când îmi curge sânge din nas şi nu ştiu de ce. Ciudat e că mi se se întâmplă mai ales când vin aici. Şi el mă tot bate la cap cu lagărul... Şi se fâstâceşte... se bâlbâie... data trecută a plecat brusc, fără să spună nimic...
Cred că mai mult gura e de el... A ştiut să-şi facă reclamă... le-a împuiat la toţi capul cu sex...
Abia aşteptau să poată vorbi numai despre asta cu aerul că sunt nevoiţi să o facă...
...nu, cu mine n-a discutat despre asta, din păcate...
Nu fac mofturi, mă simt onorat că mă consultă aşa o somitate!
Da' parcă mai tare aş vrea să mă consulte Jung...
Am mai mare încredere. Şi numele îmi place mai mult, e şi mai tânăr...
E evreu?
Şi ce dacă!
Tasu' credea că limba îngerilor e ebraica. Aşa că precis avea vreo bunică... Căutaţi-l că e pe acolo...
Vorbeşte mai tare.
Am citit ceva despre memoria colectivă.
E adevărat. Nepoata mea când avea doi, trei ani visa că o alergă nişte oameni şi că o bagă

într-un tren unde nu poate să respire.
Ce să vadă la televizor... la trei ani...
Nu.
Nu, nu e vorba de imaginaţie ci de memorie.
Despre ce vorbeam?
A, da! Culorile au apărut brusc. Am senzaţia că văd mai colorat acum. Ca după ploaie.
Şi m-am trezit cu o poezie în minte.
Deschid ochii, văd tavanul, realizez că sunt la spital şi ce am în minte?
O poezie.
...cred că de la febră.
Bine, da' să nu vă prind că râdeţi.
Cine râde un şut în cur.
Fata bate din palme.
Bătrânul începe să recite. Timid, rosteşte foarte încet cuvintele.
Mi-au plăcut
Femeile când spală geamurile,
Se opreşte. Se uită bănuitor. Reia parcă cu mai mult curaj.
Când spală geamurile...
Genunchii albi prin
Sticla curată la...
Ai râs! Vino încoace...
Se pregăteşte să tragă un şut.
Laşule... Vino aici!
Riţi a râs...
Am auzit foarte clar!
Trage şutul cu chef şi putere.
Nu înţelegi nimic!
Nu, la prezent...
Îmi plac femeile... când spală geamurile...
N-am mai văzut de mult o femeie spălând geamurile.
(Hotărât.) *Nu mai spun!*
(Cu îndoială, trist.) *Nu m-aţi plătit să fiu clovnul vostru.*
Mă Riţi, eu nu râdeam nici când îmi recitai idioţenile alea cu partidu' şi muncitorii... nu

râdeam pentru că aveam impresia că tu chiar crezi ce spui.
...mă stăpâneam foarte greu! Da' te respectam...
(Lui David, care e sus, pe candelabru, justificându-se.) *Era puţin după ce-şi donase aurul pe care l-a primit când l-au eliberat din lagăr de la suedezi, Partidului Comunist Român... un kilogram de aur...*
...cum să nu respecţi pe cineva atât de... de... prost!
Ai gijă să nu cazi!
Nici nu mi se mai par caraghioase ci de-a dreptul idioate...
"Mor fără de tine
Partid, îmi curgi prin vine!"
Bine că acum râzi... acum ai voie!
Mai bine mai târziu decât niciodată.
Cred că dacă ar fi ştiut suedezii ce ai făcut cu banii de despăgubire veneau şi îţi confiscau şi nădragii de pe tine.
...nu, de la elveţieni n-am primit nici un răspuns încă...
...de la nemţi, o dată la trei luni.
Îi pun la bancă. Ce să fac cu ei...
Au venit cam târziu.
Doi factori mă fac să nu mă mai pot bucura de ei: o viaţă întreagă am strâns cureaua şi m-am obişnuit aşa de tare că acum nu mai am dorinţe pe care să nu le pot îndeplini... doi... bătrâneţea... dulciuri n-am voie, haine am pentru încă o sută de ani...
Ce au? *(Se uită la papuci.)* Sunt foarte buni!
Tuţi, nu sunt de la tine?
Cum să fie pătaţi? Unde?
Îşi face din ochelari lupă şi se uită la pata de pe pantaloni.O pată mare.
Nici nu se vede...
În Israel da, asta da. O să merg.
...nu ştiu când dar trebuie.

...mama. Tata e îngropat aici. La trei metri de taică-tu. Aşa s-a nimerit, dar cred că s-au bucurat amândoi.
...poate dacă eram cu 10-15 ani mai tânăr îmi cumpăram o motocicletă.
...au fost foarte deştepţi că au aşteptat până acum.
Cum ar fi fost dacă ne plăteau despăgubiri la toţi!
(Lui Riţi.) La tine n-am venit pentru că mie îmi place să mă uit la avioane nu să zbor cu ele.
Şi aici e culoar de avioane. Spre Asia. Izu le-a cerut să zboare pe aici. făcut ruta după cum le-a cerut el. Poţi să vezi, când e senin şi 1 5avioane pe zi. Dacă vezi...
...23 de ore de zbor e mult prea mult... Nu meritai asta...
...vroiam să-ţi spun ceva mai de mult dar am tot uitat.
E uimitor cât de mult seamănă femeile din Europa de Est cu cele din America. Păr oxigenat, naylon, culori stridente...
De ce să mai vin până acolo?
(Lui Tuţi.) *În spital?... nu sunt sigur dar cred că am visat câmpuri cu vaci. Am mai vorbit noi despre asta, cel mai important e ce visezi când eşti bolnav. Poţi să iei cele mai bune medicamente... dacă visezi urât, degeaba.*
Eu de tifos aşa am scăpat. Cu vise.
Maia a visat urât tot timpul. De aia a murit. Doar am avut acelaşi tratament.
...ştiu ce visam. Visam cum furam cu Izu şi cu tine... şi cu tine... cărbuni din trenurile de marfă. Era frumos, că nu erau paznici şi noi ştiam asta. Aşa că ne distram teribil, nici nu trebuia să ne grăbim... nu ne era frică... Şi acum, în momente grele, închid ochii, mă gândesc la asta şi mă simt bine.

Nu ştiu de ce întârzie scrisoarea de la Izu... Sper că e totul bine... El niciodată nu întârzie... O singură dată a întârziat cu scrisul, atunci când a plecat în Israel şi nu-i lăsa să ancoreze în port...
Cred că dacă se întâmpla ceva mă suna secretara lui...sau scria în ziare... pe prima pagină.
(Lui David.) *Mulţumesc de întrebare, acum mă simt bine. Mă mai ceartă inima din când în când dar nu o bag în seamă.*
Ce ţi-a venit?
Spune David. Pentru tine, oricând.
Poftim?
Ascultă nostalgic, zâmbeşte plin de duioşie.
Cred că e normal pentru vârsta ta...
(Indignat.) *Riţi, cum ai putut să-i spui aşa ceva! E încă un copil!*
Prostii...
Eu la 12 ani vroiam să se compună tangouri despre mine...
De când am auzit prima data un tangou am simţit că mă leagă ceva de nedezlegat de dansul acesta.
Tango. Nici nu ştiam bine ce e, îmi plăcea cum sună.
Tango.Tango.
Tu nu m-ai văzut ce bine dansez... La 12 ani nu aveam timp să dansăm...
Ai pierdut...
Nu ştii?
(Însufleţindu-se.) *Vrei să te învăţ?*
De ce nu? Nu e greu...Tu eşti făcut pentru dansul ăsta!
Mă uit la tine şi pot să spun că şi tangoul e făcut pentru tine!
Uită-te...
Tuţi, vino-ncoace!
Fac câteva mişcări de tango.
(Agasat.) *Lasă că îi arăt eu...*

Singur. Nu pot să dansez cu tine.
Pentru că abia te mişti... Mai bine îmi imaginez...
Am la cine să mă gândesc...
Voi doi cântaţi.
Nu, mai bine "Liliacul alb".
Îşi duce mâinile la urechi.
Nu, nu , nu.
Parcă sunteţi două găini.
Lasă, lasă, cânt singur.
Începe să fredoneze un tangou.
Liliacul alb
A uitat să înflorească
Nu fii tristă
Va-nflori în dragostea mea.
Face mişcările lent, demonstrativ.
Este un foarte bun dansator. Se mişcă puţin greoi din cauza vârstei, dar este plin de farmec şi uimitor de agil pentru vârsta lui. Îi face mare bucurie să danseze.
Prima mişcare e şi cea mai importantă. Felul în care îi iei mâna, şi, şi mai important felul în care o cuprinzi cu cealaltă mână.
Asta e marele secret.
Dacă asta îţi iese, poţi să o calci şi pe picioare, n-o să simtă.
Picior, înainte, înapoi, răsucire, privire, nu zâmbi, picior, rotire...
Ca un taur înainte să se repeadă în pradă.
În faţă, în spate. Uşor. Pe spate. Ca o trestie în bătaia vântului.
Nu râde. Contrastul şi alternanţa.
Ăsta-i şpilu'.
Dreptul... faţă, înapoi.
Învăluire. Înconjurare. Cucerire. Abandonare.
Ochii în ochii ei. Îi spui tot ce ai de spus fără nici un cuvânt.
...de mult. Ţin minte... ţin foarte bine minte cu cine....

Fata i se alătură. Dansează cu multă plăcere. E emoţionată. Bătrânul cântă şi dansează din ce în ce mai implicat. Uită să mai dea indicaţii. Mişcările lui devin uşoare şi parcă ar fi din nou tânăr, dansul devine din ce în ce mai senzual. Când dansul se termină, Bătrânul îi sărută mâna Fetei, bineînţeles, fără să o vadă.
E cel mai frumos dans din lume.
N-am obosit.
Vrei să încerci?
Aşa, bine, stânga, dreapta. Stai drept…
Când înfloreşte din nou liliacul alb
Îţi cânt cel mai frumos cântec de dragoste
Îngenunchez în faţa ta
Şi împreună savurăm parfumul liliacului alb…
Fata dansează acum cu David. Dansează altfel. David e un copil. Fata râde şi se mai şi prosteşte.
Foarte bine. Ti-am spus… simţi…
În spate, uşor…
Bătrânul se aşează. Se uită la David cum dansează.
Sunt mândru de tine!
Liliacul alb…
Chiar că ai priceput…
(Trist.) *De ce ai făcut asta David?*
(Lui Tuţi.) *Îl las, îl las…*
În timp ce David dansează fericit cu Fata.
Poate că acum era cu mine… aici, nu acolo…
Cine ştie cum e mai bine…
Noi cum am scăpat?
…am scăpat din secolul ăsta…
“Secol al meu sălbaticule, cine va îndrăzni să te privească în ochi?”
Uite cine, eu.
Nu sunt sigur însă dacă secolul n-o să lase ochii în jos.
Uitându-se la David care dansează cu Fata.
Ani de zile nu l-am înţeles…

....mi se părea o prostie să te sinucizi doar pentru atât.
Tuţi, cine mai ştie azi pe ce parte eram obligaţi noi şi ucrainieni să mergem...
...nici eu nu mai ţin minte... stânga, nu?
...poate dacă ne puneau să mergem pe dreapta nu deveneam toţi comunişti...
...poate că dacă atunci îl înţelegeam pe David nu mai treceam prin toate prin câte am trecut...
...nu-ţi mai aminteşti că erau unii care ziceau că e nebun...
(Lui David.) *Acum întoarce-te uşor...*
...n-a schimbat nimic pentru că noi n-am înţeles... nouă ni se părea normal să mergem numai pe trotuarul stâng, să nu avem dreptul să ne duelăm decât între noi...
...şi eu m-am duelat cu un neamţ dar pe ascuns...cu Wagner...
...bineînţeles că l-am lăsat să mă bată, doar nu eram nebun...
Am zis că iubita lui are fofoloanca grasă...
Bineînţeles că n-o avea.
...Izu mi-a fost martor... eram mult mai bun decât el...
Crezi ce vrei...
...puteam să-l bat şi cu ochii închişi.
Tuţi, pe tine te băteam şi fără floretă.
Pe ce?
Bine.
Îşi ridică mânecile de la cămaşă. Face scandenberg cu Tuţi.
Vă dă vitamine?
Stai puţin... încă puţin...
Este cu greu învins. Supărat.
Nu înţeleg... Te-ai antrenat?
A....normal... acum eşti mai tânăr decât mine...
Cât ai, 70?
Nu se pune...

La vârsta noastră şi o zi contează.
Tot e bine că nu mai îmbătrâneşti.
Se şterge de transpiraţie.
Îşi trece mâna prin păr. E proaspăt tuns.
Îi rămân firicele de păr scurt pe palme.
Ieri.
(Lui Riţi) *Da, am avut timp.*
Poftim!?
Cum adică nu-mi stă bine tuns scurt?
Speriat.
Da' când m-a văzut ea?
Merge de la unul la altul. Agitat.
Adică ea poate să fie aici şi eu să n-o văd?
Măcar atât poţi să-mi spui.
Spune-mi tu David…
Nu vă înţeleg… Nici măcar atât…
Nedumerit.
Acum e aici?
Aici, cu noi?
Nu face pe prostul!
Extrem de surescitat.
Vreau să ştiu, am acest drept.
Măcar atât!
Credeam că nu vrea să mă mai vadă niciodată.
Aude ce vorbim?
(Ţipă.) Aude ce vorbim?
Îţi dai seama că ar fi altfel!
(Uşurat.) Bine, să mă anunţaţi dacă vine!
Nu ştiu, făceţi-mi un semn.
Mai e şi altcineva aici în afară de voi?
Unde te uiţi?
David, te rog, spune-mi!
Fata duce degetul la buze.
Acum, în clipa asta?
Fata dispare.
Cum, trec pe aici?
Asta e ceva nou. Nu ştiam.
Şi de ce nu-i văd?
De ce nu vor?
Cine sunt?

Acum, cine trece acum?
Nu, dacă nu vrea să vină...
Să-i spui că i-au demolat casa.
Sau mai bine nu-i spune.
Mă aude?
Trec numai cunoscuţi?Aşa?
...Estera... chiar că aş vrea să o văd...
...te rog, dacă trece Einstein opreşte-l.
E foarte important. Fii atent să nu treacă fără să-l vezi.
Isus e?
(Satisfăcut.) Am zis eu că nu e evreu!
Ştii de unde? Pentru că nu a lăsat nimic scris.
A scris odată, dar a şters şi nimeni nu ştie ce a scris.
A, bine...
Atunci de ce nu e aici, cu voi?
Bineînţeles, statut privilegiat... înţeleg, ca să fim toţi geloşi că nu suntem copii preferaţi...
(Râde.) Cum să-i povestesc lui Izu despre asta?
"Dragă Izu, ştii de ce e Isus copilul preferat?"
Ce-o să-şi închipuie?
I-am scris că atunci când o să mor, să vină să-mi ia locul, aici.
...să aibă el grijă de toate astea că eu m-am c-am săturat.
Şeful comunităţii... Şi singurul ei membru.
Pe voi nu pot să vă pun la socoteală.
...pentru că nu plătiţi cotizaţia.
Se întoarce brusc.
Acum! A trecut acum cineva pe lângă mine?
Parcă am simţit ceva, ca o adiere.
Riţi, nu schimba vorba... trebuia să merg să mă tund!
Tu nu înţelegi că mi-a fost rău?
Nu începe iar!
Pisălog mai eşti!
Ţi-am adus, nu ţi-ai dat seama?
Se ridică şi se învârte.

Miros foarte frumos, nu mai râde ca proasta-n târg!
Cum o să fie ăsta Channel?
Am făcut baie în parfum pentru tine şi tu nu îl recunoşti?
Mai ai miros? (Se lasă mirosit.)
Cald, cald… rece… rece… calduţ… firbinte… Bravo!
Nu ţi-am adus o sticlă pentru că, iartă-mă, costă o avere şi bani nu mi-ai trimis.
Şi ce să-i scriu?
"Trimite-mi nişte bani. Stop. Răposatu' taică-tu are nevoie de o sticlă de "L'air du printemps". Stop. Urgent."
Precis îmi trimitea! Mai ales dacă îi spuneam pentru ce!
Am trecut pe la parfumerie şi am rugat-o pe domnişoara de acolo să mă parfumeze. Cred că a crezut că sunt un poponar bătrân şi i-a fost milă. A turnat juma de sticlă.
O să put o lună şi tu tot nu eşti mulţumit.
Dacă îţi spun că ăsta e! Ce nu-ţi convine la pielea mea?
Ştii câte femei au spus despre pielea mea că este mai frumoasă decât a lor?
Opt.
David, părerea ta în această privinţă nu contează.
(Lui Riţi.)*: Normal că nu miroase ca a Olgăi.*
Olga?
Olga era unguroaica aia mustăcioasă? Cu o aluniţă pe gleznă…
Nu, nu Ingo, pe Ingo mi-o amintesc perfect.
Nu David, tu o ştii pe Ingo cea de 12 ani şi eu vorbesc acum de Ingo cea de 18. Ca de la cer la pământ. Aşa se schimbă femeile, nici nu le mai recunoşti! Din fericire!
Sau… nu ştiu… Pe Ingo a vizitat-o Izu la azil, în Berna, acum câţiva ani. Nu l-a recunoscut. O interesa cât de mare o au infirmierii.

Umbla cu o riglă la ea tot timpul şi îi bătea la cap să o lase să le-o măsoare şi miorlăia ca o mâţă.
Nu mai râde David... nu-i de râs...
Izu s-a speriat.
Eu mă bucur că n-am mai văzut-o de 50 şi... ceva de ani.
Olga... Olga... Olga avea buzele subţiri de nu erai sigur că are?
Le căutai mult şi bine sub mustaţă!
Am fost cu ea odată.
Pe cuvânt! Acum pot să recunosc.
Adică ea a fost mai mult... eram cam beat... Avea carnea tare... nu-mi plăcea că vorbea tot timpul, nu se oprea nici când mă chinuiam să o sărut. Şi nici când o sărutam.
Ascultă Tuţi, eu niciodată n-o să pot să povestesc aşa de bine ca tine.
...aia era Olga, nu...?
(Lui Riţi.) *Îşi turna parfum în mustaţă... Avea o mustaţă deasă ca o mătură, dar ca o mătură parfumată. Sunt tare curios de unde avea ea "L'air du printemps"... Cred că nici nu exista pe atunci...*
Ce mai râdea...
Ce ştiu în ungureşte mi-a fost suficient.
"Minden, azelgen egy szar, es ami nem az hugy". E un proverb.
Îl ştiu de la un ucrainean. Poate de aia n-ai înţeles.
"În viaţă totul e caca în afară de pipi". Azeletben .
Ebraică ştiu atât cât am nevoie... rugăciunile...
...româneşte nu ştiu mai bine decât tine da' nemţeşte da.
Nu vorbim nemţeşte pentru că nu vrea David.
Şi eu cred că e o prostie.
Celan a fost mult mai inteligent.

A dinamitat nemţeasca.
Lui David. Îl mângâie pe cap.
Asta ar trebui să faci şi tu, nu să refuzi să mai vorbeşti germană.
Nu ştiu cum se dinamitează. Putem să încercăm.
Vrei?
Riţi, hai, începe tu…
Bine… acum tu Tuţi…
Se întoarce către scaunul unde stă Tuţi. Dezaprobator şi ironic.
Voi tot nu vorbiţi între voi?
(Lui Tuţi.) *Te-a întrebat ceva…*
Răspunde-i!
Cum nu poţi?
(Din ce în ce mai supărat. Gesticulează mult.)
Nu.
Nici gând.
Iartă-mă, te-am lovit?
Nu, nu vreau să ne certăm.
Eu nu înţeleg, dacă eu am putut să-l iert, şi recunoaşte pe mine m-a bătut mult mai mult, tu cum nu poţi?
Eu nu am spus nimic de uitare, eu am vorbit despre iertare. Iertare… uitare, sunt două cuvinte diferite, mai ţii minte?
"Să nu urăşti pe fratele tău în inima ta…"
Nu, n-am uitat cum ne trăgea picioare în gură, nu, n-am uitat cum îl rugam să se oprească… nu, n-am uitat cum făceam şi temele lui, nu n-am uitat cum împărţeam totul…
Dacă eu pot, poţi şi tu!
Răspunde-i!
"Cerul deasupra capului tău va fi de aramă şi pământul de sub tine va fi de fier".
Şi eu eram şi mai bun prieten cu el decât tine!
…şi uite că acum mă dau şi cu parfum pentru el!

Asta nu înseamnă că am uitat şi că nu mă doare şi acum când mă gândesc la asta.
Dar l-am iertat... nu l-am înţeles..
...nici pe mine nu m-am înţeles de multe ori...
Încă îmi place cum zâmbeşte.
Încă îmi place cum îmi face cu ochiul când tu exagerezi.
Încă îmi place să merg cu trenul.
Lui Riţi. Cu milă parcă.
Nu te supăra...
...spuneam de parfum... Am crezut că o să te bucuri.
Nu e vina mea că nu miroase la fel...
Hai, nu mai fi aşa de trist...
Tuţi, taci, te rog.
....hai că n-o să mai vorbim de ce a fost...
...ce a fost a fost... scormonirea n-are nici un rost...
Atenţie! Toată lumea!
Regulă!
Nu mai vorbim despre puşcărie şi lagăr!
Nici de comunism!
David, potoleşte-te! Ce sari aşa?
(Agiatat.) Unde? Du-te repede şi roagă-l să vină puţin.
Eşti sigur că e el?
Domnule Einstein! Unde e? *(Învârtindu-se.)* Roagă-l să apară!
Herr Eistein! Bitte kann ich Sie was fragen?
(Stupefiat.) Sprechen Sie rumänisch?
De unde până unde?
Incredibil... Chiar toate?... şi găgăuză?... nu vă mai rămâne decât să vă apucaţi de dialecte...
Vorbiţi excelent... aveţi un pic de accent moldovenesc...
Cine v-a învăţat? Nu-mi vine să cred... De la dânsul am învăţat eu engleză. Asta în lagăr. În

puşcărie l-am învăţat eu ruseşte. Da... foarte bun profesor...
Mă bucur că v-am întâlnit!
Nu... nu vreau să-mi explicaţi teoria relativităţii... după câte am trăit n-am nevoie de nici o demonstraţie despre relativitate... nu, e ceva foarte important...
Ne scuzaţi.
Îl trage deoparte. Vorbeşte precipitat. Fata e lângă el.
Odată, în tinereţea mea, constrâns de împrejurări... eu eram foarte sărac şi ea foarte bogată... aşa, ca-n filme... în fine... am fost invitat la masă, n-aveam cu ce să mă îmbrac... am împrumutat un palton cu guler de iepure de la Izu... cădeau fire din blană... năpârlea... şi n-am găsit niciunde şi nicicum bani de flori. Aşa că m-am dus fără.
E, nu m-au dat afară dar de atunci n-au mai lăsat-o să vorbească cu mine.
...ţin minte... gulaş cu găluşte de ficat... foarte bun...
Părinţii hotărăsc să o trimită la studii la Oxford. Vreau să mă duc la ea, să-mi iau rămas bun, n-am curaj. Trece un an, doi, trei. Din '32 până în '36. Ştiam că am pierdut-o. Ne întâlnim din întâmplare într-un restaurat. O invit la dans. Dansăm tango. Sângele îmi tremură. O simt în braţele mele ....mă pierd... Ea a văzut asta, ne-am oprit din dans şi am plecat. Dar cum am plecat?... cum am ieşit pe stradă ea n-a mers, a fugit. La mine se punea problema, o las să fugă, o întreb dacă fuge de ea sau de mine... Şi n-am făcut nici una nici alta, am fugit cu ea. Dar alegro. Alegro. Ajungem la poartă la casa ei, şi în gândul meu... aici e ideea centrală, întrebarea la care vreau să-mi dai un răspuns. Primul gând a fost să-i spun "Adieu mon amour eternel pour toujor" şi al doilea gând a fost să spun

“Noapte bună” şi să plec. Ea s-a oprit la poartă. Aştepta să-i zic ceva. Şi eu i-am zis “Noapte bună” şi am plecat.

Asta a fost.

Vreau să-mi spui dacă am ales bine.

...nu mi-a zis nimic... a luat-o la fugă în linişte... poate s-a speriat de faţa mea... n-am mai văzut-o de atunci.

...ştiam că am pierdut-o.

E, ce zici?

Gândeşte-te...nu vreau să te grăbesc...

Fata zâmbeşte şi ridică din umeri.

Bătrânul aşteaptă încordat. Apoi uşurat.

Mulţumesc. Mulţumesc.

Îi strânge mâinile lui Einstein.

Nici nu ştii ce important era pentru mine. Iartă-mă că ţi-am răpit din timp.

...da, moldoveneşte, ardeleneşte şi olteneşte... nu, nu sunt diferenţe mari... cred că pot dar trebuie să mă pregătesc... lasă-mă o lună şi pe urmă te învăţ...

Râde.

...sulă aici are sensul de organ sexual masculin. De unde o ştii?

Toate bune, să ne vedem cu bine...

Se întoarce la prietenii lui bine dispus.

Mi-a explicat teoria relativităţii... lasă asta, nu te mai băga...

Mi-a zis una bună: “De-ar fi omul ca sula, ar muri şi s-ar scula.”

Te pricepi tu la...

Brusc se opreşte şi se duce la primul cufăr.

Scotoceşte grăbit. Devine din ce în ce mai agitat.

Aruncă dosare şi hârtii afară din cufăr.

Le-au furat! Ştiam eu!

Trebuia să le iau acasă!

Mă duc să anunţ poliţia.

O să ofer recompensă...

Cum ce importanţă mai are? Are.

Poate le duceam la o altă sinagogă…
…or mai fi sinagogi care mai trăiesc.
Respiră greu, ticul se repetă cu frecvenţă mare.
Singurul lucru de valoare şi n-am fost în stare să am grijă.
Nu, nu, aici le-am pus!
Sunt sigur!
Caută din nou. Din ce în ce mai disperat. Aproape că plânge.
Nu înţelegi că aici le-am pus!
Doar n-am înnebunit!
Încă mai ştiu ce fac…
Bine… Deşi n-are nici un sens…
Deschide încet al doilea cufăr.
Vezi că nu sunt… Ţi-am spus că le-au furat.
Sub care… N-are nici un rost…
Găseşte sfeşnicele. Le şterge de praf. Umblă cu mare grijă cu ele.
Sunt tare frumoase! Nu cred că sunt de argint…
Le bagă în primul cufăr. Le ascunde sub nişte dosare.
Aici e mai sigur.
Lacătul ăla poate orice copil să-l deschidă.
Ce spaimă am tras…
Respiră greu. Se deschide la guler. Se uită speriat la cei trei prieteni care stau în jurul lui. Respiră rar şi greu.
…nu mi-e bine…
…vreu să ştiu dacă o să mă doară…
Riţi, tu ştii cel mai bine că nu pot să suport durerea…
Se întinde pe jos. Închide ochii.
Vă rog, spune-ţi-mi dacă o să mă doară. Ţineţi-mă de mână…
Deodată începe să râdă.
David, termină, mă gâdilă….
Dar dacă nu mințeam…
Mă enervează că nu-mi spuneţi nimic.

...aţi putea măcar să inventaţi.
Se ridică, închide cufărul cu grijă. Face ordine. Din nou dă de hârtia cu contribuţia. O pune repede la loc.
Aplecat, strânge hârtiile.
Cine era Gunzenberg?
Da... ai dreptate... nu mai ţineam minte...
Da, şi mie tot taică-su mi-a făcut injecţie.
Puţin înainte să coborâm. Pe urmă m-am calmat.
Parcă înnebunisem de tot.
Nu mai vorbi, tu erai singur, eu eram cu patru femei după mine, cu toate bagajele alea.
Cred că dacă nu-mi făcea injecţia îi omoram pe toţi. Începeam cu mine.
Nu, la noi nu s-a sinucis decât farmacistul şi nevastă-sa.
Înainte să plecăm.
Nu ştiu. Presimţeau. Sau ştiau.
Ceva, un calmant. M-am liniştit, nu-mi mai păsa de nimic.
Gunzenberg... cum de am uitat?
În timp ce-mi făcea injecţia mi- a spus: "Was hier... ceea ce suntem aicea, Domnul va întregi acolo."
David, iartă-mă, asta trebuie să o spun în nemţeşte!
" Was hier wir sind, kann dort ein Gott ergänzen!"
Nu mi-am dat seama ce a spus decât mult mai târziu.
Hölderin, da. Bravo!
Ţi-a spus şi ţie?
Când am ieşit din lagăr mi-am amintit de ce mi-a spus.
Şi când am intrat în puşcărie.
Şi când am ieşit.
Şi când o să mă pregătesc să vin la voi o să mă gândesc la asta.

...fiul lui, tot medic, a ţipat la mine că e o jignire să-l fac intelectual.

La o şedinţă de partid. Ce mă mai durea curu' cât frecam scaunele alea prin şedinţe...

Nu, el o conducea. Ăsta da conflict între generaţii.

Vrea să se ridice. Nu reuşeşte.

Mă ajuţi te rog.

Nu tu!

David.

Tu nu te poţi ţine pe tine.

Parcă nu erai aşa de rablagit. Scârţâi!

Se ţine de nas.

Se ridică, spijinit de David.

Caută în plase.

Scoate un carneţel jerpelit.

Din carneţel o foaie de hârtie cu un desen floral pe ea.

Să nu uit.

Modelul asta îţi place?

O să o rog pe doamna Müller să le planteze ca-n desen.

Tot trandafiri?

Doamna Müll...

...dadadada, care stătea lângă brutărie.

De ce?

Termină cu prostiile...

N-a fost nazistă...

Era un copil... taică-su da, a fost.

...nu le plantează taică-su !

E foarte pricepută. Şi vede mai bine ca mine.

Îţi promit Riţi.

E o tâmpenie...

Bine, îţi promit că o să stau lângă ea când le pune...

...asta nu zic.E prea de tot!

Bine... Cu mâna pe inimă...

Îşi pune mâna mai jos de inimă.

...ca nu cumva să-ţi planteze o svastică din crini pe mormânt.

Doamne, Dumnezele!

(Se concentrează.)... *crizanteme şi trandafiri.*

Se uită în carneţel.

Da, da crizanteme la familia Cohen.

La mama ta trandafiri, la tatăl tău lăcrămioare.

(Lui Tuţi.) *La tine crini... normal.*

Nu vreu să mă cert. Am spus normal nu pentru că am făcut aluzie la "mica" ta excentricitate, ci pentru că crinii ţi-au plăcut întotdeauna.

Nu le încurc.

Nu uit.

...o s-o invit la cină. În oraş. O fi scump... n-am mai fost la restaurant... *(Râde.)* Mai bine aştept să mă invite ea...

...nu, fac economie, o să plătesc cu banii de la nemţi...

Caută în plase.

David, pentru tine în mod special.

Ghici?

Ţi-am adus...ce ţi-ai dorit.

Ce am eu aici?

Hocus... pocus...

Scoate un pachet de cărţi de Taroc vechi şi jerpelit.

Le-am găsit!

David îl îmbrăţişează. Sar amândoi în sus de bucurie.

Te cam plictiseşti, nu?

Nu mai vorbiţi toţi deodată.

Da... miros a joc.

Ştiam eu că o să vă bucuraţi.

Nu, că dacă nu le găseam jucam cu astea.

Scoate nişte cărţi de joc din pânză, pe care sunt cusute stângaci

Semnele figurilor de joc.

Lipseşte una.

Astea sunt alea din puşcărie, nu mai ţii minte Tuţi, tu le-ai făcut… paltonul era al meu… tu ai făcut şi acul… astea miros a tristeţe…

Le bagă repede la loc. Ia primul pachet de cărţi.

Am zis că nu mai vorbim despre asta.

În palmă îi apare o carte de pânză.

Riţi, cum de e la tine?

Nu… poţi să o păstrezi…

Aşezaţi-vă!

Le fac eu.

Începe să amestece cărţile.

Fata face semn cuiva să plece. Îl împinge. Dispare.

Ultima oară am jucat acum 20 de ani!

Dacă nu emigrai şi tu Riţi…

Ţara sfântă… brusc a început să-ţi pese!

Nu când ţi-a venit mintea la cap ci…

…taci din gură!

…ci când n-ai mai fost Tovarăşul Colonel!!

Nu fii ipocrit! De ce pe urmă ai plecat în America?

Nu-mi vinde mie gogoşi din astea, poate cu ei ţi-a mers da' cu mine nu!

Am mai încercat odată cu Cocoş… juca binişor da' se enerva şi ţipa… i se umflau venele… tot timpul mi-era frică că plesneşte.

Îl lăsam să câştige, se enerva şi mai tare!

Pe urmă a murit şi doamna Kupferberg… am încercat în trei… era o prostie… apoi a murit domnul Kupferberg…

…20 de ani!

Asta nu se poate uita!

Curge prin sânge.

Ia uite!

Amestecă cu dexteritate cărţile.

Şi oricum nu mi-am pierdut exerciţiul, joc în vis.

Cu voi, bineînţeles!

Tu mai ştii să joci David? Tu erai cu Pokerul... ne luai toţi banii...

De la cât?

Eu de la cinci ani.

Izu m-a învăţat.

Acuma joacă numai bridge.

A jucat şi cu Preşedintele lor.

...nu, mi-a spus că juca excelent pentru un preşedinte.

Şi el visează că jucăm Taroc.

La el în sufragerie. Maică-sa face prăjituri... vin roşu.

Jucăm toată noaptea... ca mai demult...

Îmi descrie jocurile pe care le-a visat. Eu câştig tot timpul.

O să-i povestesc lui Siggy.

Nu, ştie să joace, normal, e din Viena...

Acolo se juca serios Taroc.

Cred că nu juca prea bine, altfel n-ar fi avut timp să scrie atât de mult.

Mai ţineţi minte, era o vreme în care jucam zilnic cel puţin patru ore...

Pe ce jucăm?

Nu putem să jucăm numai aşa...

Trebuie să găsim ceva...

Pe bani... asta e bună...

Scriem punctele şi dacă câştig îmi răspundeţi la orice întrebare vreau.

(Rugător.) *Bine, nu cât mai am până vin de tot acolo, dar măcar dacă mai am!*

(Furios.) *Dacă am cărţi bune şi cu ochii închişi fac toţi popii, trula şi pagat!*

...asta numai dacă nu am ghinionul să fii tu partenerul meu.

Joci ca o cizmă.

Bine, ca două cizme!

Ai puţintică răbdare... n-o să mor amestecându-le...

Să sperăm că n-o să fim parteneri.

Întinde cărţile partenerului din faţa lui ca să fie tăiate.
Le lasă jos încet.
Se uită pe rând la cei trei jucători.
Apoi la doi dintre ei, Tuţi şi Riţi.
Cum ce e?
Avem o problemă.
Dacă nu vorbiţi între voi nu putem să jucăm.
Şi dacă picaţi pereche?
Trebuie să vă împăcaţi.
Altfel nu putem juca.
Se uită când la unul când la altul.
Altă cale nu e.
(Lui Tuţi.) *Ce trebuie să facă?*
Riţi, hai, cere-ţi iertare şi să jucăm.
(Lui Tuţi.) *Eu am auzit.*
David tu ai auzit?
Cât de tare vrei?
Mai tare Riţi. Mai tare.
Ţipă cât de tare poţi.
(Lui Tuţi.) *E bine?*
(Lui Riţi.) *Ţipă. Mai tare.*
Mai tare. Spune că îţi pare rău.
(Lui Tuţi.) *Ce trebuie să mai facă?*
Cum îţi dai seama dacă e sincer sau nu.
...eu l-am crezut. Crede şi tu şi hai să jucăm.
Îmi piere tot cheful...
(Lui Riţi.) *Încearcă şi tu să fii mai sincer.*
Cum nu crezi?
Ai înnebunit?
Cum să-i aduci pe toţi care îţi dau dreptate?
Cine îţi dă ţie dreptate?
Cum poţi să spui asta... nu înţeleg cum de poţi spune aşa ceva acum...
...ţi-ai bătut cei mai buni prieteni... i-ai băgat în puşcărie...
Nu că-mi sare muştarul...
...nu mai ţii minte când m-ai bătut şi pe urmă mi-ai dat piaptănul să mă aranjez...

...bine, mai întâi mi-ai dat piaptănul...
...ce importanţă mai are...
...deci ţii minte foarte bine...
...un piaptăn portocaliu...
...ce meritam?... să mai stau închis încă cinci ani...
...nu se mai punea... aveam antrenament...
...niciodată n-am înţeles, eşti ori foarte prost ori...
Aşa e chiar uşor să devin antisemit!
(Lui Tuţi.) *Stai, nu-l lovi.*
Îl opreşte pe Tuţi.
Lasă-i să-i aducă... o să vină de n-o să încapă...
(Lui Riţi.): *Chiar nu-ţi pare rău, nu te apasă nimic pe suflet?*
Nu simţi o tristeţe, o durere, o dorinţă să schimbi ce nu mai poate fi schimbat...
Uită-te la mine, în ochii mei... uită-te în ochii mei... şi repetă...
...îţi aminteşti... eu imi amintesc tot...
...nu lăsa ochii în jos...
...îţi baţi joc de mine... cum poţi să spui aşa ceva...
(Lui Tuţi)*: Lasă-l... Tuţi...*
Nu da în el...
"Nu insulta un surd şi nu pune un obstacol în calea unui orb."
...potoliţi-vă...
David, lasă-l în pace! Nu te băga!
...aţi înnebunit... Riţi ...
David şi Tuţi îl iau la bătaie pe Riţi.
Bătrânul încearcă disperat să-i oprească.
Vă rog... Să nu ne certăm...
Să jucăm...
Se luptă când cu unul când cu altul. Loveşte cu mâinile şi picioarele în toate direcţiile şi este la rândul său lovit. Trage când de unul când de altul. Oboseşte, gâfâie, dar nu se lasă.
Domnilor, suntem în templu!

Asta-i bună... Au... Ţi-arăt eu ţie... Maimuţoiule...
Fata intervine şi încercă şi ea să-i despartă.
E o bătaie inegală. Trei contra doi. Bătrânul trage de unul, Fata de altul. Încasează şi dau. Când sunt aproape să-i despartă, îi scapă.
O iau de la început. Se lovesc de scaune, răstoarnă cutiile.

Bătrânul, neîncetând să se bată, către un nou venit:

...ce paştele măsii, ajută-mă...

...Domnule Freud... mă scuzaţi dar...

...nu cred că e momentul potrivit...

...poate pentru o terapie de grup...

(Celor care încă se bat.) Nu vă e ruşine...

Bitte helfen Sie mir...

Cu ajutorul Domnului Freud lucrurile se liniştesc încetul cu încetul. Bătrânul se scutură de praf, îşi aranjează ţinuta. La fel şi Fata.

Ja... Es ist nicht der Fall... jetzt ist ein ungünstiger Moment

Ja... Sicher.

(Întorcându-se.) Să nu vă prind...

Bătrânul şi Freud se depărtează de ceilalţi.

Bătrânul, în şoaptă, nedumerit apoi uşurat:

Herr Freud... Siggy...

Ja... Ja... alles klar... Ich verstehe Sie...

Nein... ich glaube es ist besser so... Jung...

Aufwiedersehen...

Îi strânge mâna.

Seien Sie mir nicht böse...

...wann glauben Sie dass wir uns sehen werden...

Du-te învârtindu-te!

Se întoarce la ceilalţi.

Gata, v-aţi potolit?

Unde a dispărut Riţi?

Nu, n-a mai stat şi nici n-o să mai vină.

...n-are nici o legătură cu voi, la câţi nebuni a văzut, trei în plus...

A zis că nu mai rezistă... că nu poate să-şi imagineze ce s-a întâmplat... e prea mult pentru el... nu ştie ce să-mi zică, îi e şi frică să-mi pună întrebări.

...nici n-am apucat să-i povestesc despre lagăr... i-am povestit un vis din puşcărie şi cred că i-am povestit cum a fost în tren...

...nu, nici vorbă...

Ţi-am zis că mai mult gura e de el...

Săracu'... O să-l caute pe Jung...

Nu pentru mine...

Începe să aranjeze scaunele căzute. Pune la loc anunţul cu "Nu se fac convertiri." Se freacă în creştetul capului.

Precis mi-a ieşit un cucui. Nu vă înţeleg...

Ce mizerie... Puneţi mâna şi ajutaţi-mă!

(Surprins.) Voi cine mai sunteţi?

Stai că nu e greu de ghicit... Lenin... Engels... nu... nu... Marx...

Asta-i bună! Ce caută aştia aici Riţi?

Eu nu vorbesc cu ei!

Eşti ridicol... nu vreau să aud... măcar dacă te băteam ca lumea...

Pe cine ai găsit să-ţi aduci ca avocaţi... Lenin... stai puţin sunt doi Lenin... Lenin 11 şi Lenin... care e cel adevărat? Chiar că seamănă! Dar ceilalţi 11 unde sunt? ...nu! Nu vreau!

Tuţi, nu începe iar...

Nu, dacă vreţi să vă bateţi nu aici...

Afară. Afară! Că nu faceţi voi curat!

Cu ei doi nu vorbesc! Refuz!

Îşi bagă mâinile în urechi. Închide ochii. Fata râde. După un timp.

Au plecat?

Parcă Lenin 11 e mai e dus cu sorcova decât cel adevărat...

Riţi, eşti cel mai mare pârâcios... să văd... *(Se uită atent la capul lui Riţi.)*... n-ai nimic... nici măcar nu s-a înroşit... da' de unde îi cunoşti? Aţi înfiinţat un nou Partid?

...pune mâna şi fă ordine...

Ridicând un scaun:

Taică-tu sau bunică-tu a construit singoga asta?

Şi el ştie ce faci tu cu prietenii tăi?

Brusc, către un nou venit.

Bună seara...

Ce spuneţi?

Îi arată tăbliţa cu anunţul.

Nu, este imposibil... nu insistaţi... *(Agasat.)* Nu facem nici convertiri şi nici circumcizii... şi oricum s-a terminat perioada de trimitere a dosarelor pentru despăgubiri... *(Realizând.)* Dar, dumneavoastră...

Nu... nu aici... aici e sinagoga...

A!... Nu aud prea bine...

Ortodoxă sau catolică?

Prima la dreapta... a doua la stânga... a doua la dreapta...

Bună seara...

Nu vă supăraţi... ce sărbătoare e?

(Încântat.) Acum se cântă *(fredonează)* "Nu mă lasa în lume ..."?

Da... acum e "cu moartea pe moarte călcând..."

Foarte frumos şi asta... cu moarte "pre" moarte sau "pe" moarte?

Grăbiţi-vă să nu rataţi începutul.

...da, de Taroc... Veniţi după aceea dacă vreţi... sunteţi bine venit...

...a doua la dreapta. E un preot care cântă foarte bine.

Îi face cu mâna celui care pleacă.

Cântă.

"Nu mă lasa -n lume ca să mă muncesc

Ia-mă-n braţ' la tine să mă odihnesc..."

...dacă mori acum ajungi direct în rai. Oare şi eu?

Tuţi, tu nu te duci la Înviere?

...şi domnul de adineaori cred că era botezat, doar nu se ducea acolo ca la film.

Tu de ce nu mergi, oricum nu mai am chef să joc... şi oricum e de datoria ta...

...ai crezut sau nu, te-ai botezat!

Şi eu am zis în lagăr că dacă scap fac trei lucruri: plec din ţara asta, îmi schimb numele şi mă creştinez.

...mi-am schimbat doar numele.

De ce mă întrebi?

M-am plictisit de când îmi pui aceleaşi întrebări...

La mine e altceva... eu încă sunt viu... e normal să fiu aşa de curios...

Vrei să ştii?

Chiar vrei?

Îţi spun dacă şi tu îmi spui mie.

Îmi spui, îţi spun. Jocul adevărului.

Începe cu începutul, cu primul pas...Prima secundă...

Hai, melc melc codobelc, scoate coarne boiereşti şi spune...

(Repetă cu grijă, să nu uite.) Trec peste o punte subţire... mai departe... o văd dar nu o simt... vorbeşte mai tare... nu aud... merg înainte...

...nu am plecat pentru că mi-am dat seama în puşcărie că oriunde poţi să fii liber, chiar şi în cea mai cumplită temniţă, chiar şi în cea mai oribilă dictatură. Şi pot foarte bine să-mi imaginez cum zboară avioanele, nu trebuie neapărat să le văd.

E rîndul tău.

Riţi, nu te băga unde nu-ţi fierbe oala!

...jos e apă... sus e apă...

Vorbeşte mai tare!

Merg... înainte... două linii deasupra... două linii dedesubt... mă prefac într-un şoarece... o reptilă... o molie... o sferă din fulgi de vultur... un bob de grindină...

...trei uşi... nu prima... nici a doua... nici a treia...

Îţi baţi joc de mine?

(Dezamăgit.) Am spus să inventezi dar fă-mă să şi cred ce mama măsii... Râzi ca un bou!

Ce vă hliziţi aşa... mortăciunilor!

(Furios.) Gata! Uitaţi-vă bine la mine că n-o să mă mai vedeţi mult timp! M-am săturat de voi! Nu mai calc pe aici!

O să trimit pe cineva să facă curat... nu vreu să vă mai văd... de atâţia ani vă rog...

Începe să-şi strângă plasele. Vrea să se încalţe, nu-şi găseşte un adidas.

Fata împinge pe cineva. Renunţă.

David, nu încerca să mă convingi! Dă-mi adidasul imediat... plec în papuci!

(Întorcându-se.) Tu cine naiba mai eşti?

Se ridică. Se apropie de noul venit.

...Izu?... Când ai venit? Ce surpriză... Nu-mi vine să cred... cum de te-ai hotărât... Nu pot să spun că nu te-ai schimbat... Vocea o ai la fel... Trebuie să-ţi arăt ceva... Uită-te... cine e acolo? Vezi?... *(Bănuind. Trist.)* Eşti aici cu mine sau acolo cu ei? Când o să te aducă?... trebuie să dau telefoane să facem... Doamne, ce dor mi-era de tine...

Ce te-am mai aşteptat... Tuţi zicea că precis vii să ne scapi!

Lasă asta acum...

Spune-mi prietene, spune-mi care este legea lumii subpământene pe care acum o cunoşti?

Ei bine vreau să mă pornesc pe plâns!

Ascultă ce-i spune Izu. Începe să plângă.

Da... mai bine nu-mi spuneai!

Afară se aud oamenii care vin cântând de la Înviere. Bătrânul se încalţă. Îşi ia plasele.

Vorbeşte greu.

Trebuie să plec!

Ce-am obosit...

Izu, până când ne vedem, mulţumesc pentru tot ce mi-ai trimis... am avut televizor înainte ca televiziunea să fi apărut aici... aş fi preferat să te văd în carne şi oase... o să ne vedem curând... presimt. O să avem ce să ne povestim...

Şi tu vrei să ştii?

Dacă eu plecam cine mai avea grijă de mormintele voastre?

Sunt tare obosit.

Se aşează. Vorbeşte cu şi mai mare greutate.

Izu... dă-mi mâna... Ce bucuros şi ce trist sunt că te-am revăzut...

Acum trebuie să plec... scoate mâna din nas...

Închide ochii. Fata îl ia în braţe ca pe un copil.

Pentru o clipă David, Riţi, Izu şi Tuţi devin vizibili. Aşa, ca o iluzie optică. Sunt toţi, îngrijoraţi, în jurul Bătrânului. Nu mai mult de o clipă.

Bătrânul deschide ochii.

Niciodată n-am văzut umeri mai frumoşi...

Se ridică.

Cât e ceasul?

Izu... tu ştii tot timpul cât e ceasul... de aia ai fost nefericit...

Ce ai spus ?...aud foarte bine, trebuie doar să vorbeşti mai tare puţin.

(Dă drumul mâinii lui Izu. Nervos.) Nu-mi pun nici un aparat... n-am nevoie şi sunt şi scumpe...

Ce e asta Izu?

Ăsta-i aparatul tău auditiv?

Întinde mâna. Se uită cu ochelarii făcuţi lupă.

Nu văd nimic. Asta da tehnică! Pune-mi-l tu.

Eşti curat în urechi?

Stă să-i fie pus în urechi aparatul auditiv.

Vezi să nu-ţi scape că nu-l mai găsim!

Funcţionează?...

Ia zi ceva... mai încet şi mai încet... şi mai încet...

Măi drăcie... merge!

Ascultă cântecul de afară.

Ce târziu e! Cum a trecut timpul... e noapte... s-a închis la apă minerală.

Plec cu ei... îmi place cântecul asta...

...nu uit... crizanteme... crini...

Riţi nu înţelegi că nu mai vin... Estera?... o crezi că o să vrea să vină?

Mâine nu pot, am treabă.

Mă întâlnesc cu doamna Muller... trebuie să mă pregătesc...

Bine, dacă mai trec pe aici o să-ţi aduc o sticlă întreagă...

Bine Izu, şi ţie o să caut... nu ştiu dacă se găseşte...

David, dă-te jos... te rog...

Pleacă cântând. Înainte de a ieşi pe uşă.

Noapte bună.

Sfârşit

Omul Negru a venit

(Scenariu pentru teatru de copii)

Voci de copii care se joacă diferite jocuri-faţa ascunselea, capra, ţări şi oraşe, şotron. În mijlocul scenei Codiţe si Păpuşica se joacă de-a Omul Negru. Codiţe e o fetiţă veselă cu multe Codiţe împletite şi zburlite. Păpuşica e mică şi neastâmpărată. Codiţe o aruncă pe Păpuşica în aer. La început jocul decurge normal, râd împreună.
Codiţe:
Ora unu a venit
Omul negru n-a sosit.
Codiţe: Nu te prind… nu te prind… (o prinde).
Ora două a venit
Omul negru n-a sosit.
Păpuşica: Prinde-mă…
Codiţe: O să te scap…(O prinde).
Păpuşica: Nu-mi place jocul ăsta. Hai să jucăm şotron mai bine… (Codiţe o aruncă din nou. O aruncă din ce în ce mai sus, o terorizează).
Codiţe: Fricoasa…fricoasa…
Păpuşica: Prinde-mă… te rog! Prinde-mă!
Codiţe: Să mă mai gândesc.
Păpuşica: Nu vrei să facem schimb de locuri? Să te arunc eu pe tine? Să vedem cine e mai fricoasă.
Codiţe: Mie nu mi-e frică de nimeni şi de nimic.
Păpuşica: Nu ţi-e frică nici de Omul Negru?
Codiţe: Mă faci să râd.
Păpuşica: Dacă nu mă prinzi te spun lu' mama.
Codiţe: Nu poţi. Nu te aude şi nu te înţelege. Tu nici nu exişti pentru ea. Hahahahahahahahaha.
Ora trei a venit
Omul negru n-a sosit.
Păpuşica: Dacă vine Omul Negru?

Codiţe: N-are decât. Să vină. Mă încrunt o dată la el, îi bag degetele în ochi, îi trag un pumn de-i mut urechile la călcâi, îi...
Ora patru a venit... (O aruncă pe Păpuşica).
Omul Negru a sosit.
(Apare Omul Negru. Codiţe rămâne nemişcată).
Omul Negru dansând:
Sunt Omul Negru
Vin din depărtare.
Frica ta e mare
Faţa ţi se-albeste
Când mă vezi venind
Nu sunt aici din întâmplare
...te-am auzit cântând.
(Codiţe încearcă să vorbească. Nu poate. Omul Negru dansează în jurul ei. Se multiplică, devine unul, se multiplică din nou, devine doi, trei, din nou unul singur.Codiţele lui Codiţe se ridica încet în sus).
Codiţe: Eu...mă jucam cu Păpuşica mea... poate să vă spună şi ea... (Se uita în sus.) Eu am cântat dar...nu... (Vrea să se mişte dar nu poate).
Omul Negru:
Nu te mai poţi mişca
Deşi ai vrea. Ai plumb în piciare
Şi inima îţi bate tare.
Frica ta e bucuria mea.
Codiţe: Dar era un joc... un alt joc, nu Omul Negru... ne jucam de-a...
Omul Negru: Credeai că nu exist de-adevăratelea? Hahahahhahahahaha. M-ai invitat şi eu, politicos am venit. Cum era cântecul?
Ora patru a sosit...
Te rog, cântă mai departe. (Codiţe nu poate să scoată nici un sunet).
Omul Negru:
Ora patru a sosit...
Codiţe (nu îşi găseşte vocea, vrea să vorbească şi nu poate, după un timp reuşeşte cu greu să

spună): ...Omul Negru...
Omul Negru: ... a...hai, cum e mai departe ? a... venit. (Se uita la ceas) E, am întârziat cinci minute... te rog să mă ierţi... am fost şi în alte vizite... hahahahahaha. Îmi plăcea vocea ta. Unde e? N-o mai găseşti? A, uite-o! (Prinde în palma vocea lui Codiţe). O iau cu mine amintire.
Omul Negru (cu vocea lui Codiţe, dansând):
Ora patru a sosit...hahahaha (Râsul lui se transformă în râsul lui Codiţe).
M-ai chemat
Eu am venit.
(Pleacă dansând. Codiţe rămâne nemişcată şi fără grai.
De sus apare Păpuşica plutind.)
Păpuşica: Prinde-mă. Te rog...
(Codiţe nu se mişcă. Păpuşica cade. Se văd steluţe învârtindu-se în jurul capului ei. Rămîne o vreme jos apoi se ridică ameţită, se scutură de praf. I-a căzut un ochi. Şi-l pune la loc. Se îndreaptă furioasă spre Codiţe).
Păpuşica: Nu că de data asta ai exagerat. Noroc că sunt uşoară şi nu m-am lovit prea tare.
Codiţe nu răspunde. Nu se mişcă.
Păpuşica: Ce ai? De ce nu vorbeşti, de ce nu te mişti? Nu auzi că n-am nimic? Hai, că nici măcar nu m-am supărat aşa de tare. Spune odată.
(Codiţe începe să-i explice prin onomatopee şi mimă, folosind mâinile şi picioarele, ce s-a întâmplat).
Păpuşica (râzând): Nu poţi să vorbeşti normal? Ce-i gluma asta? Omul Negru a fost aici? Bine, sigur că da. Vezi să nu te cred. Şi te-ai speriat? Incredibil! Înseamnă că Omul Negru e nimeni şi nimic. (Serioasă) Cum adică? De acum n-o să mai ai voce? Şi cine o să-mi mai cânte? Asta îmi plăcea cel mai mult la tine! Nu se poate. Mai încearcă. (Codiţe încearcă din răsputeri).

Mama lui Codiţe: Codiţe! La masă!
(Codiţe împreunează mâinile şi o roagă pe Păpuşica să o ajute.)
Păpuşica: Nu vreau! Ziceai că sunt fricoasă, ce nevoie ai tu de mine? Descurcă-te. Da' m-ai prins, da' nu eram niciodată sigură că n-o să cad. (Codiţe începe să plâng). Hai, nu mai plânge. Să ne gândim.
(Stau amândoua cu capul în mâini. Se gândesc. Sunt triste.)
Mama lui Codiţe: Codiţe! La masă!
Păpuşica: Răspund eu în locul tau. Vin imediat! Mai stau puţin!
Mama lui Codiţe: Codiţe! La masă!
Păpuşica: Degeaba. Nu poate să mă audă din păcate. (Stau din nou cu capul în mâini, triste şi disperate. Deodata...) Gata! Am o idee. (Păpuşica bagă capul în pământ.)
Păpuşica: Domnul Doctor Cârtiţă!
(Din pământ apare Domnul Doctor Cârtiţă.)
Păpuşica: Mă scuzaţi că v-am deranjat dar...
Doctorul Cârtiţă: Repede, repede că nu am timp, sunt sute de pacienţi care au nevoie de serviciile mele, repede , repede.
Păpuşica: Să vedeţi, Codiţe, fetiţa asta care plânge aici în faţa noastră...
Doctorul Cârtiţă: Mai repede, mai repede...
Păpuşica: Codiţe nu mai are...
Doctorul Cârtiţă: Sunt foarte ocupat... nu poţi să vorbeşti mai repede?
Păpuşica: Dacă o să mă tot întrerupeţi, n-o să mai termin niciodată. Codiţe nu mai are voce.
Doctorul Cârtiţă o consultă. Are tot felul de ciocănele, lupe, diapazoane, trompeţele, metronoame şi alte instrumente ciudate.
Doctorul Cârtiţă: Care e problema? Gura mare, ochii mari, urechile mari. Spune "A"!
Codiţe: O!
Doctorul Cârtiţă: E clar! (O ciocăneşte cu un ciocănel, îi suflă în urechi). Interesant. Cum s-a întâmplat? Îngheţată?
Codiţe dă din cap că nu.

Doctorul Cârtiţă: A, Omul Negru. Simplu, simplu.
Doctorul Cârtiţă:
Eu sunt doctorul de gât
Te-aranjez numaidecât.
O ciocăneşte şi pe Păpuşica. Păpuşica: Dar eu nu am nimic.
Doctorul Cârtiţă: Nu se ştie niciodată.
Păpuşica: Puteţi să ne ajutaţi?
Doctorul Cârtiţă: Gura mare...
Păpuşica: Eu nu am nimic.
Mama lui Codiţe: Codiţe! Codiţe!
Păpuşica: Parcă spuneaţi că vă grăbiţi...
Doctorul Cârtiţă: Am urmatoarea ofertă: o puternică şi deosebită voce de măgar - (Le exemplifică) - un timbru deosebit. (Cele două strâmbă din nas). Nu e chiar aşa de rău cum pare... se mai îndulceşte cu timpul... Bine... Mai am o liniştitoare voce de peşte.
Păpuşica: Peştii nu vorbesc!
Doctorul Cârtiţă: Asta să o crezi tu. Nici păpuşicile nu vorbesc dacă e să ne luăm după specialiştii amatori. Ia ascultaţi. (Se aud diferite bolboroseli). Nu că e minunată? Şi se potriveşte cu statura şi osatura ta...
Păpuşica: Şi ce înseamnă asta?
Doctorul: "Salut"! În limba peştilor... Nu vă convine nici asta? Nu mai am decât o voce de băieţel. A lasat-o la mine când şi-a schimbat vocea.
Codiţe e veselă. Îl pupă pe Doctorul Cârtiţă.
Păpuşica: Nu, asta nu se poate. Nu se poate. Nu pot să suport vocea de băieţel. Nimic nu e mai nesuferit decât o voce de băieţel. Poate doar zgomotul de maşinuţe.
Doctorul Cârtiţă: Ultima voce pe care o am. (Cânta un cântec cu vocea lui Frank Sinatra.) Dar asta nu pot să o dau. O ţin pentru ocazii speciale.
Păpuşica: Vă mulţumim frumos. Ne-aţi fost de mare ajutor...

Doctorul Cârtiţă (Cânta în continuare): Orice s-ar spune... asta da voce.
Păpuşica: Parcă vă grăbeaţi.
Doctorul Cârtiţă: Da... am aşa de mulţi pacienţi... Mi-a făcut plăcere. (Intră în pământ. Iese). Şi altădată dacă aveţi nevoie. (Dispare).
Codiţe începe iar să plângă.
Păpuşica: Nu avem altă soluţie decât să mergem să-l căutam pe Omul Negru. Hai, curaj. (Codiţe tremura).
Vocea mamei: Codiţe! În casă!
Păpuşica: Ce o să zică mama ta? O să fie tare supărată. Nu-ţi fie frică, eşti cu mine. Îl găsim noi şi-i venim de hac. În ce parte a luat-o?
(Codiţe merge spre stânga, dreapta, în faţă, în spate. În acest timp vocea mamei devine din ce în ce mai raguşită strigând-o pe Codiţe. Apare Doctorul Cârtiţă.)
Doctorul Cârtiţă: Crezi că doamna care ţipă... ar avea nevoie de vocea de băieţel?
Păpuşica: Mai mult că sigur ca nu. Nu ştiţi cumva pe unde a luat-o Omul Negru? Parcă a intrat în pământ.
Doctorul Cârtiţă: Asta e o idee bună. De ce nu încercaţi în pământ? Căutaţi-l pe prietenul lui, Scheletul. Poate vă ajută el. Puteţi să folosiţi gaura asta. O luaţi tot înainte pe culoarul acesta, eu l-am săpat. Eu vă las, cred că am un client. Mă grăbesc, teribil ce mă grăbesc.
(Pleacă grăbit. Se întoarce brusc.)
Doctorul Cârtiţă: Uite, pot să vă împrumut puţin vocea lui Frank. Dar vă rog să nu apelaţi la ea decât dacă este absolut o stare de urgenţă. Ca să o puteţi folosi trebuie doar să vă rotiţi urechile. În sensul acelor de ceasornic. (Codiţe încearcă. Se aud nişte zgomote groaznice). Invers. Aşa. Acum e bine. Cine ştie, poate vă va fi de folos. Acum plec. Mă grăbesc aşa de tare...
Eu sunt doctorul de gât
Te-aranjez numaidecât.

(Pleacă. Pe drum scapă pe jos instrumentele. Codiţe şi Păpuşica intră încet în pământ. Aici e aproape întuneric. Înaintează cu greu printre rădăcini, pietre, seminţe. Se ţin de mână. Codiţe o trage pe Păpuşica. Îi este frică).
Păpuşica: Şi mie mi-e frică de întuneric. Trebuie doar să ne obişnuim. De fapt, nici nu ne este frică... E ca şi cum am fi acasă sub plapumă... Ţi-e frică acasă sub plapumă?
(Codiţe dă din cap că da).
Păpuşica: Cum să-ţi fie... vino încoace! (Codiţe începe să fluiere).
Păpuşica: Bravo! O idee foarte bună.
(Fluiera un cântecel din ce în ce mai tare. Se aud nişte zgomote care aduc a sforăituri. Sunt sforăituri de seminţe.)
Seminţele: SSSSSSS!
Păpuşica: Cine e acolo? Cine vorbeşte?
Seminţele (somnoroase): Cine face gălăgia asta? SSSSSSSS.
Păpuşica (cu o voce gâtuită de frică): Cine e acolo?
Seminţele: Seminţe. (Încep să cânte somnoroase).
Căldura şi apa
Creştem noi mari odată.
Dormim şi sforăim
Mâine mari o să fim
La lumină o să ieşim.
SSSSSSSSSSSSSS
Lasaţi-ne să dormim.
(Seminţele aruncă cu perne. Codiţe râde şi aruncă pernele înapoi. Seminţele le arunca din nou în ele.)
Păpuşica: Ne scuzaţi. Fluieram şi noi ca să ne facem curaj. Ne e cam frică de întuneric.
Seminţele: Şi nouă ne-a fost la început când ne-am trezit puse aici. Dar dormim aşa de bine când e întuneric. Şi de ce să ne fie frică? Întunericul e aşa de moale, aşa de mătăsos,

aşa de bun. Când dormiţi nu vă e frică de întuneric?
(Codiţe dă din cap că nu.)
Seminţele: Vedeţi? Atunci de ce să vă fie frică când sunteţi treze?
Păpuşica: Dar când dormim nu vedem că e întuneric.
Seminţele: Dacă întunericul ar vrea să vă facă ceva rău, ar putea foarte bine să o facă atunci când dormiţi şi nu vă puteţi apără. Dar pe copii întunericul îi ajută să crească mari în timpul somnului, ca şi pe noi.
(Codiţe dă din cap aprobator.)
Păpuşica: Stiţi cumva unde îl putem găsi pe Schelet?
Seminţele (se înfioară): Din fericire nu ne-am întâlnit cu el până acum. Nu putem să vă ajutăm. Dar mergeţi tot înainte şi poate daţi de el. La revedere. Puteţi să fluieraţi dacă vreţi da' să fie un cântec de leagăn. Şi daţi-ne pernele înapoi.
(Fluieră un cântec de leagăn. Seminţele adorm şi sforăie fericite. Codiţe şi Păpuşica pleacă mai departe prin întuneric. Nu le mai este frică de întuneric. Fluieratul lor e acum vesel. Păpuşica se opreşte brusc, speriată).
Păpuşica: Ce monstru o mai fi şi ăsta? Cu mii de capete, cu mii de braţe, cu mii de picioare? N-auzi, lasă fluieratul, am încurcat-o rău de tot. Mai bine s-o luăm la fugă cât mai avem timp.
(Codiţe fluieră, nu aude.)
Păpuşica: Suntem înconjurate de mii de monştri.
(Cele două se încurcă în rădăcini.)
Păpuşica: Până aici ne-a fost.
(Codiţe încearcă să scape. Se zbate.)
Păpuşica: Degeaba, sunt prea mulţi şi prea fioroşi.
(Se încurcă şi ea. Încearcă să scape. Nu reuşeşte decât să se încurce şi mai tare în rădăcini).

Rădăcinile (foarte supărate): Cine ne deranjează de la treabă? Cine ne încurcă şi ne răsuceşte de nu mai ştim unde e apa, unde sunt vitaminele, unde sunt mineralele?
Păpuşica: Stimate monstrule... noi... nu avem nici un gând rău... noi nu vrem să vă deranjăm... stimate monstrule...
Rădăcinile: Cu cine vorbeşti ? Care monstru?
Păpuşica: Dumneavoastră Domnule monstru... sau Doamnă Monstru... nu vreau să fac vreo gafă...
Rădăcinile: Noi suntem rădăcini. Nu e nici un monstru pe aici.
Codiţe şi Păpuşica izbucnesc în râs uşurate.
Păpuşica: Rădăcini... aşa pur şi simplu?
Rădăcinile: Da. Pur. Simplu nu. E chiar forte greu... Crezi că e uşoară munca noastră?
Păpuşica: Şi eu care credeam că... Ce faceţi voi aici? Nu vă plictisiţi să staţi pe întunericul ăsta?
Rădăcinile:
N-avem timp să ne plictisim.
Noi muncim, muncim, muncim
Cărăm apă, vitamine
Sus, la planta pe care o susţinem.
Păpuşica: Vă rog, nu ştiţi cum am putea să-l găsim pe Schelet?
Rădăcinile: Sunteţi pe drumul cel bun. Mergeţi tot înainte. Nu e departe.
Păpuşica: Vă mulţumim.
(Păpuşica vrea să plece. Codiţe n-o lasă. Scoate din Codiţele ei nişte pieptăni mici şi începe să aranjeze Rădăcinile).
Rădăcinile: Da. E foarte bine, e chiar mai bine ca înainte. Excelent!
(Codiţe şi Păpuşica aranjează, descurcă şi coafează. Din una dintre rădăcini apare Puiul de râmă. E gras şi are mişcări lente şi leneşe. Păpuşica îl scutură de pământ).
Puiul de râmă: Salutare. (Îi zâmbeşte prietenos lui Codiţe, apoi Păpuşicii).

Rădăcinile: Pleacă de aici! Ţi-am spus că nu avem timp să ne jucăm cu tine.
(Puiul de râmă se întristează, lasă capul în jos.
Codiţe şi Păpuşica au terminat treaba.)
Rădăcinile: Vă mulţumim. La revedere. Drum bun şi curaj.
(Pleacă. Puiul de râmă se ţine cu greu după ele).
Puiul de râmă: Nu vreţi să vă jucaţi cu mine? Nu am cu cine să mă joc, mă plictisesc îngrozitor, sunt atât de singur.
Păpuşica: De-a ce să ne jucam aici, sub pământ?
Puiul de râmă: Hai să jucăm "Pupilici".
Păpuşica: Cum se joacă "Pupilici"?
(Puiul de râmă le scuipă pe amândouă cu pământ. Râde).
Păpuşica (Încet.) Cel mai scârbos joc din lume... (Tare). Mulţumim de invitaţie dar nu avem timp. Trebuie să-l găsim pe Schelet care o să ne spună unde este Omul Negru pentru că fetiţa asta şi-a pierdut vocea. Adică i-a fost furată de Omul Negru. Aşa că nu putem să stăm să ne jucăm cu tine deşi am vrea foarte tare.
Puiul de râmă: Puteţi să-l aşteptaţi aici. Staţi puţin şi cu mine. Să am şi eu cu cine să mă joc. Să nu mă mai simt aşa de singur.
Păpuşica: Păi tu de ce n-ai prieteni?
Puiul de râmă: Nu ştiu, nu m-am gândit.
Păpuşica: De ce nu-ţi faci singur. Nu e greu de loc.
Puiul de râmă: Nu ştiu cum. Nu ştiu din ce.
Păpuşica: Uite, poţi să-ţi faci din propria ta coadă.
(Păpuşica îi arată cum.)
Păpuşica: Iei puţin pământ şi faci ochii, o bucăţică de rădăcină şi ai gura... gata Păpuşica. N-o să te mai simţi singur niciodată.
Puiul de râmă: Bine, dar nu vorbeşte.

Păpuşica: Dacă vrei, vorbeşte. Ia joacă-te cu ea.
Puiul de râmă: De-a ce?
Păpuşica: De-a ce vrei tu.
(Puiul de râmă se joacă cu coada lui Păpuşica, vorbeşte cu diferite voci. Se gâdilă pe burtă şi râde împreună cu Păpuşica lui.)
Păpuşica: Vezi că poţi! Puiul de râmă: Hai acum să ne jucăm toţi patru.
(Se aud nişte zgomote ciudate, de oase în mişcare).
Puiul de râmă: Trebuie să dispărem, vine Scheletul! Veniţi, ştiu o ascunzătore foarte bună.
Păpuşica: Noi nu putem să venim cu tine, trebuie să vorbim cu el. E singurul care ne poate spune unde e Omul Negru.
Puiul de râmă: Noi plecăm.
Păpuşica puiului de râmă: Eu ştiu ceva care s-ar putea să vă folosească: şi Omul Negru se teme de ceva, din păcate nu ştiu de ce. La revedere.
(Puiul de râmă şi Păpuşica lui îşi iau tălpăşiţa.)
Păpuşica: Am aflat ceva important. Cine ar fi crezut că Omul Negru se teme şi el de ceva.
(Apare Scheletul. Danseaza fara sa se opreasca. Arata destul de înspăimântător dar şi puţin caraghios din cauza mişcărilor pe care le face. Se mişcă din toate încheieturile şi scoate nişte zgomote neplacute).
Păpuşica: Nu e chiar aşa de groaznic, ne descurcăm noi cu el.
Scheletul Dansator:
Ce groznică înfăţişare
Oricine din calea mea dispare.
Îmi pare tare rău,
Zău,
Dar nu mă pot opri
Căci altfel aş muri.
Nu vreau, nu vreau să mor,
Vreau să fiu viu,

Tânăr, ferice şi zglobiu.
Dar mă simt chiar obosit
M-aş opri numaidecât.
Dar nu mă pot opri
Căci altfel aş muri.
Păpuşica: Domnule Schelet Dansator, dansaţi foarte frumos, suntem impresionate de talentul dumneavoastră.
Scheletul Dansator o ia pe Codiţe la dans.
Scheletul Dansator: Şi tineţi cont că am învăţat singur.
Scheletul Dansator dansează din ce în ce mai repede.
Scheletul Dansator: Nu-i aşa că arăt tare viu?
Codiţe şi Păpuşica dau din cap aprobator.
Scheletul Dansator: Nu-i aşa că se poate spune că sunt viu? Păpuşica: Se poate spune dar nu sunteţi. Dumneavoastră sunteţi un schelet nu aveţi cum să fiţi viu.
Scheletul Dansator (îngrijorat): Se vede? (Dansând şi mai rapid.) Asta pentru că m-am oprit puţin. Dacă mă opresc cât de puţin, chiar şi o milionime de secundă, mor.
Păpuşica: Nu aveţi cum să mai muriţi încă o dată.
Scheletul Dansator: Sunt aşa de obosit. Tare bine ar fi dacă aş putea să mă odihnesc puţin.
Păpuşica. Ce ar fi să vă opriţi puţin.
Scheletul Dansator: Asta nu se poate. E imposibil. E de neconceput. Nici nu pot să mă gândesc la asta.
Păpuşica: Opriţi-vă, noi nici nu ne uităm.
Codiţe şi Păpuşica închid ochii. Scheletul Dansator se opreşte câteva secunde apoi începe iar dansul lui, mai repede ca înainte.
Scheletul Dansator: Nu, nu şi nu. Simt cum mă descompun. Nu pot. Să vreau şi nu pot. Să dansăm.
(Dansează cu amândouă).
Păpuşica: Nu mai pot, nu mai pot.
Scheletul Dansator: Nu trebuie să ne oprim! Ăsta e şpilul.

Păpuşica: Cred că e momentul să freci puţin urechile.
Codiţe mişcă din urechi. Nu se întâmplă nimic.
Păpuşica: Ce ne facem? Încearcă mai repede… Nu se întâmplă nimic nici de data asta.
Păpuşica: Invers! Invers!
(Codiţe învârte din urechi invers şi începe să cânte cu vocea inegalabilului Frank un blues. Scheletul Dansator se agita la fel ca înainte. Codiţe îi îndruma paşii mai lent şi mai graţios pe ritmul muzicii.)
Păpuşica: Nu trebuie să te opreşti, doar să dansezi mai încet.
(Scheletul Dansator e fericit.)
Scheletul Dansator: Excelent. Aşa o să fiu viu şi nici n-o să obosesc aşa de tare.
(Apare Doctorul Cârtiţă).
Doctorul Cârtiţă: Îmi pare tare rău dar nu pot să vă mai las vocea lui Frank. Vă pot lăsa vocea de peşte, e inclusă şi limba peştilor în această ofertă. Vă las, ştiţi bine cât de grăbit sunt. (Către Scheletul Dansator) Nu arăţi prea bine, din pacate n-am timp să mă ocup de tine acum. (Dispare.)
Scheletul Dansator: Aţi auzit? A zis că nu arăt bine. Ce mă fac acum? Nu mai avem muzică.
Păpuşica: Nici nu e nevoie. Putem să improvizăm. Putem să folosim ritmul dat de oasele tale.
Codiţe, Păpuşica şi Scheletul Dansator improvizeaza o melodie lenta.
Scheletul Dansator:
Nu vreau, nu vreau să mor,
Vreau să fiu viu,
Tânăr, ferice şi zglobiu.
Din dans nu mă pot opri
Căci altfel aş muri.
Scheletul Dansator: Excelent. Mulţumesc. Dansaţi?
Păpuşica: Noi trebuie să plecăm. Avem o întâlnire foarte importantă. Cu Omul Negru…

Ne-a spus chiar de mai multe ori unde trebuia să ne întâlnim dar, vrăjite de dansul minunat cu tine, am uitat.
Scheletul Dansator: Păi el e acum în Ocean, la prietenul lui Rechinul. Vă arăt eu drumul.
Scheletul Dansator, Codiţe şi Păpuşica pleacă dansând.
Scheletul Dansator: Aici, deasupra e Oceanul. Nu trebuie decât să vă ridicaţi. La revedere. Drum bun şi, când mai aveţi chef, haide să dansăm puţin.
Nu vreau, nu vreau să mor,
Tânăr să fiu, ferice şi biruitor.
Să dansăm, să ne veselim
Din ce în ce mai vii să fim.
(Scheletul le împinge cu forţa în sus. Codiţe şi Păpuşica se ridică şi ajung în apă. Aici se mişcă altfel, ca şi cum ar înota. Codiţe vorbeşte cu o voce ciudată, un fel de bolboroseli şi bulbuci. Păpuşica dă din mâini şi din picioare repede, repede. Trec peştişori coloraţi care se uită la ele miraţi. Ele înghit apa şi tuşesc.)
Păpuşica: Cum o să respirăm noi acum? Trebuie să-l gasim repede pe Rechin. Într-un minut! Tu cât timp poţi să-ţi ţii respiraţia? Eu nu mai pot... mă înec... Adica eu sunt o păpuşă... nu pot să mă înec... sau pot?
(Apare Căluţul de mare. E tare prietenos şi calm.)
Căluţul de mare: Nu vă mai agitaţi atâta. Să vă învăţ ceva: de fiecare dată când sunteţi în apă, nu trebuie să vă fie frică. Dacă faceţi pluta n-o să vă înecaţi niciodată.
(Codiţe dă semne că se îneacă. Tuşeşte şi scuipă apa).
Păpuşica: Învaţă-ne odată cum se face pluta! Se poate... înainte să ne înecăm? (Căluţul de mare le învaţă cum se face pluta. Codiţe şi Păpuşica se relaxeaza. Plutesc).
Căluţul de mare:
Dacă nu te-agiţi

Nu păţeşti nimic.
Apa e prietena ta
Poţi înota în ea.
Dacă nu ştii să înoţi
Faci pluta şi poţi să-nveţi.
Apa dacă înghiţi un pic,
Nu-i nimic,
Face bine la buric.
Păpuşica: Dar noi avem nevoie să stăm sub apă mai mult timp. Poţi să ne ajuţi?
Căluţul de mare: Nimic mai simplu.
(Le aduce două paie. Ele respiră mulţumite prin paie. Codiţe bolboroseşte ceva.) Căluţul de mare: Ce tot spui? Nu înţeleg nimic!
Păpuşica: Cum nu înţelegi, doar asta e limba peştilor!
Căluţul de mare: O fi a peştilor de apă dulce. Deşi nu prea seamănă.
Păpuşica: A greşit Doctorul Cârtiţă. Bine că mă înţelegi pe mine.
(Apare Doctorul Cârtiţă în costum de scafandru.)
Doctorul Cârtiţă: O greşeala care vă va fi foarte folositoare mai târziu. Mă grăbesc, nu pot să zăbovesc! (Dispare).
Păpuşica: Te rog, poţi să ne duci până la Rechin?
Căluţul de mare: Care din ei? Din păcate e plin de rechini în zilele noastre.
Păpuşica: Noi îl căutăm pe prietenul Omului Negru. Căluţul de mare: Uau! Rechinul Clovn! Uoooo! Cel mai fioros dintre toţi, cu cei mai mari colţi. Pot să vă duc până aproape de sălăşul lui. Urcaţi!
(Codiţe şi Păpuşica se urcă în spatele Căluţului. Le place să călărească. Căluţul de mare merge la pas, apoi la galop.
Nişte peştisori fug speriaţi pe lânga ei.)
Căluţul de mare: Ne apropiem. Mai aproape nu pot să merg. Succes! Şi aveţi grijă, Rechinul e cam ţăcănit.
(Se aude vocea Rechinului. Cânta fals.)

Râdeţi, râdeţi
Altfel vă înghit,
Râdeţi, râdeţi
Altfel fac urât.
Râdeţi, râdeţi nu mai staţi
Altfel veţi fi toţi mâncaţi.
Râdeţi, râdeţi chiar acum
Altfel vă prefac în scrum.
(Rechinul Clovn face nişte giumbuşlucuri patetice, mai degrabă îţi vine să plângi. E îmbrăcat în frac, cu papion. Are o voce fioroasă şi o înfăţişare serioasă.)
Căluţul de mare: E chiar trist ! La revedere! Nu uitaţi să faceţi pluta! (Pleacă.)
Păpuşica: Îţi mulţumim!
Rechinul Clovn:
Eu sunt clovnul cel mai mare
Cel mai tare din oceane.
Când mă văd toţi râd cu lacrimi
Chiar dacă nu fac nimic.
(Le prinde pe Codiţe şi Păpuşica).
Chiar dacă nu fac nimic.
Întelegi ce vreau să zic?
(Codiţe şi Păpuşica se uită speriate una la alta).
Înţelegi ce vreau să zic?
Râdeţi, râdeţi cât mai tare
Altfel vă prefac în sare…
Sau vapoare… sau zburătoare.
Aici nu prea am rima bună. Dar oricum e foarte caraghios şi aşa. Aţi auzit ceva mai caraghios în viaţa voastră?
(Codiţe şi Păpuşica dau din cap că nu.)
Rechinul Clovn: Atunci de ce nu râdeţi? Râdeţi că altfel… (Deschide larg gura. Colţii lui sunt uriaşi, mult mai mari decât capul. Pot fi admiraţi în toată splendoarea lor.
Codiţe şi Păpuşica se chinuie din răsputeri să râda. Păpuşica reuşeşte cu chiu cu vai. Codiţe nu poate nici măcar să zâmbească).
Rechinul Clovn: Tu de ce nu râzi? Crezi că nu sunt caraghioase giumbuşlucurile mele?

Păpuşica (Râzând): Nu trebuie să o iei aşa de personal. Ea are un fel diferit de a râde. Seamănă un pic cu plânsul.
Rechinul Clovn (Furios): Minţi! Să râdă!
(Codiţe chiar începe să plângă.)
Păpuşica: Vezi? Râde cu lacrimi.
Rechinul Clovn: Nu mă prostiţi voi pe mine! (O înghite pe Codiţe). Şi ce bucuros eram că am găsit şi eu în sfârşit nişte spectatori... Nu ştiu ce să mă mai fac. Nimeni nu vrea să vină la spectacolul meu. Am pus şi afişe prin tot oceanul... şi e gratis... şi am şi cel mai caraghios număr de scamatorie din lume. Uite! (O scuipă afară pe Codiţe, o înghite din nou, iar o scuipă, iar o înghite). Degeaba! Nimeni nu vine. Şi, când se mai rătăceşte câte vreo unul pe aici, nu râde nici un pic. Nici măcar un zâmbet... aşa că trebuie să-l înghit... chiar dacă nu mi-e foame, niciodată nu mi-e foame când am spectacol, din cauza emoţiilor, n-am ce face. (Deschide din nou gura larg). Şi pe tine trebuie să te înghit... nu te prefaci prea bine să râzi.
Păpuşica: Înainte să mă înghiţi vreau să-ţi fac o mică sugestie cu privire la apariţia ta scenica. Te-ar ajuta foarte mult.
Rechinul Clovn: Să auzim!
Păpuşica: Am nevoie şi de colaboratoarea mea pe care tocmai ai înghiţit-o.
Rechinul Clovn: Noroc ca n-am mestecat-o. (O scuipă afară pe Codiţe). Da' de ce v-aş asculta?
Păpuşica: N-ai nimic de pierdut. Noi avem acasă televizor şi vedem tot felul de clovni... nu trebuie să schimbăm prea mult... mici, mici modificari... atât de mici că nici n-o să se observe. (Codiţe şi Păpuşica se pun pe treaba. Se învârt în jurul Rechinului. Nu se vede ce meşteresc. Se aud diferite pârâituri, două explozii, buşituri, iese un praf de pudră colorat, mici paiete, scântei).
Rechinul Clovn: Auci! Auci! Mă gâdilaţi!

(Când sunt gata, Rechinul Clovn arată cu totul altfel, de nerecunoscut. Fracul e ferfeniţă, colţii îi sunt explodaţi, are o freză ciufulită şi o expresie rătăcită. Codiţe se uită critic la el).
Păpuşica: Da, ştiu ce lipseşte.
(Pleacă şi revine imediat cu un peştişor mic, roşu. Montează peştişorul pe nasul Rechinului. Peştişorului îi este frică şi fuge).
Păpuşica: Nu avem de ales.
(Codiţe îi trage Rechinului un pumn în nas cu toată puterea. Acesta se uită fioros la ele).
Păpuşica: De dragul artei!
(Nasul Rechinului creşte şi se înroşeşte. Codiţe şi Păpuşica îşi admiră opera. Rechinul e fericit şi zâmbeşte prosteşte).
Păpuşica: Ce mai tura vura, eşti mai caraghios acuma.
(Încep să râdă. Vin şi câţiva peştişori care râd şi ei de Rechinul Clovn).
Rechinul Clovn (Fericit):
Râdeţi, râdeţi
Altfel vă înghit,
Râdeţi, râdeţi
Altfel fac urât.
Păpuşica: Nu trebuie să mai cânţi porcăria asta. Nu poţi să faci pe cineva să râdă cu ameninţări. Facem un târg. Dacă ne spui unde este Omul Negru, prietenul tău, te învăţăm cea mai mare clovnerie din lume. Vei deveni cel mai celebru clovn din apă dar şi de pe uscat.
Rechinul Clovn: Şi o să apar şi la televizor?
Păpuşica: Vei avea propria ta emisiune. Zilnic.
Rechinul Clovn: Omul Negru a plecat în cer. De acolo poate vedea mai bine copiii. Hai, repede, învăţaţi-mă cea mai mare clovnerie.
(Codiţe face cu trei peştişori coloraţi clovneria cu cele trei portocale. Rechinul Clovn râde cu lacrimi).
Rechinul Clovn: Excelent. Veniţi încoace imediat!

(Peştişorii sunt terorizaţi. Clovneria nu iese, nimeni nu râde. Rechinul Clovn îi înghite pe peştişori. Aceştia scapă printre colţii explodaţi. Extrem de furios, vrea să le înghită şi pe eroinele noastre.)
Păpuşica: Stai o secundă. Îţi arătăm cu adevărat cea mai mare clovnerie din lume. Nu din lume, din univers!
(Codiţe şi Păpuşica fac clovneria cu instrumentele muzicale. Cine nu ştie care e aia, să meargă la circ sau să vină mai bine să vadă spectacolul cu "Omul Negru". Rechinul Clovn râde din ce în ce mai tare. Hohotul lui de râs le catapultează pe Codiţe şi Păpuşica în aer.)
Păpuşica: Tocmai bine.
(Plutesc în cer printre nori, păsări. Trece un avion. Un băieţel care se uita pe geam le face cu mâna).
Norii pufoşi şi simpatici:
Întindeţi-vă şi plutiţi
Ce bine-o să vă simţiţi.
Uitaţi de griji,
Zburaţi fericiţi.
Nu există nimic mai frumos şi mai folositor
Decât să zbori şi iar să zbori.
Zburaţi, zburaţi, zburaţi,
Cât mai sus vă înălţaţi.
(O cioară mică şi zăpăcită zboară spre ele).
Cioara: Pârtie! La opaişpe! E primul meu zbor! Pârtie!
(Se încurcă printre picioarele lor).
Păpuşica: Vino cu noi mai sus, să ne ridicăm şi mai sus!
Cioara: Nu zburaţi mai sus, e periculos!
Păpuşica: De ce? E aşa de bine să zburăm, cât mai sus să ne înălţam!
Cioara: Dar acolo sus e Omul Negru!
Păpuşica: Asta şi vrem!
Cioara: Eu nu vin cu voi! Zbor în jos! Pârtie! Aveţi grijă la ochii Câinelui Negru!
Păpuşica: Cine mai e şi ăsta?

(Dar Cioara de mult n-o mai poate auzi. Codiţe şi Păpuşica zboară din ce în ce mai sus şi mai repede. Încep să se sperie. Apoi încep să coboare foarte repede. Încearcă să se oprească, dar nu reuşesc. Codiţe încearcă să facă pluta).
Păpuşica: Da, să facem pluta cum ne-a învăţat Căluţul de mare. Poate aşa ne oprim.
(Se opresc. Nici nu se dezmeticesc bine că apare un câine mare negru care începe să le alerge. Apare o uşa, o deschid, apare alta).
Păpuşica: Să fugim!
(Aleargă în continuare, câinele după ele. Apare o scară, o urcă, apare altă, o coboară, alta o urcă, câinele dispare. Se opresc gâfâind. Nu apucă să-şi tragă sufletul că apare iar Câinele Negru. Scoate o limbă lungă, roşie, care le încolăceşte ca o plasă moale şi greţoasă).
Păpuşica: Îmi vine să vomit! Fă ceva!
(Codiţe trage cu invizoace în Câinele Negru. Acesta îşi bagă limba în gură şi dispare. Totul devine ceţos. Codiţe şi Păpuşica încep să se descompună. Părţile corpului lor plutesc separat. Codiţe ţipă îngrozită. Încearcă să se recompună. Când au impresia că au reuşit se împrăştie din nou).
Capul Păpuşicii: Mâinilor, veniţi imediat aici! Vă poruncesc! Picioarelor, unde plecaţi? Vă arăt eu vouă!
(Corpurile lor se recompun, dar anapoda şi amestecat. Capul şi unul dintre picioarele lui Codiţe sunt acum la Păpuşica). Păpuşica: Dă-mi înapoi piciorul!
Codiţe se ciupeşte şi îşi trage palme.
(Apare din nou Câinele Negru. Codiţe aruncă cu invizoace. Câinele Negru râde.)
Câinele Negru:
Eu sunt câinele din care
Îşi face Omul Negru de mâncare.
Amestecă un pic
Cu carne de pitic.

După ce ai adormit
Iată-ne, am şi venit.
Când nu dormi bine
Să ştii că te gândeşti la mine
Şi eu la tine.
(Dispare. Codiţe şi Păpuşica se recompun corect. Răsuflă uşurate. Dar imediat se multiplică în copii de diferite dimensiuni. Unele chiar gigantice. Ţipă de groază. Revin la normal. Se trezesc într-o cameră complet albă. Încearcă să iasă din ea, dar nu pot. Apare din nou Câinele Negru care bolboroseşte ceva de neînţeles).
Păpuşica: Nu înţeleg nimic. Ce vrea să ne spună? E beat?
Codiţe vorbeşte cu Câinele Negru în limba de bolboroseli. Îi explică prin mima Păpuşicii.
Păpuşica: Ce vrea, să ne zică odată, ce vrea de la noi?
(Codiţe îi arată Păpuşicii ochii câinelui. Sunt închişi şi sub pleoape se văd pupilele cum se mişcă).
Păpuşica: Da. Ai dreptate. Aşa ne-a zis şi Puiul de cioară, să ne uitam la ochii lui. Uite cum mişcă pupilele. Înseamnă că visează. Şi încă urât de tot săracul!
(Câinele deschide ochii. Latră prietenos şi se gudură pe lângă Codiţe care îl mângâie.)
Câinele Negru: Să nu vă fie frică!
(Câinele se joacă cu ele, sunt veseli. Câinele Negru dispare brusc iar Codiţe şi Păpuşica se trezesc acolo de unde au plecat, în faţa blocului. Se aud vocile copiilor care se joacă şi vocea mamei lui Codiţe care o strigă în casă).
Păpuşica: Ce ne facem acum? Am făcut atâta drum şi am trecut prin atâtea de pomană, pe Omul Negru tot nu l-am găsit. Hai să ne jucăm de-a Omul Negru, poate aşa o să apară din nou.
(Codiţe cântă bolborosit. Păpuşica cântă normal).
Ora patru a venit... (O aruncă pe Păpuşica.)

Omul Negru a sosit. (Apare Omul Negru cântând cu vocea lui Codiţe).
Omul Negru: Vă era dor de mine?
Păpuşica: Să ştii că nu ne mai e frică de tine... Dă-i vocea imediat înapoi, hoţomanule.
Codiţe: Nu mi-e frică de tine, dă-mi înapoi vocea! (Codiţele se lasă încet în jos. Una rămâne în sus).
(Amândouă sar pe Omul Negru şi se bat cu el. Omul Negru încetul cu încetul se dezumflă. Nu mai rămâne nimic din el, decât o pată mică, neagră pe asfalt. Codiţe şi Păpuşica se învârt vesele şi râd).
Mama lui Codiţe: Codiţe! La masă! Mai repede! De câte ori să-ţi spun.
(Codiţe o ia în braţe pe Păpuşica şi pleacă. Se aude vocea ei):
Mami, mami, să vezi ce am paţit. Jucam Omul Negru cu Păpuşica şi chiar a venit Omul Negru, mami. Şi mi-a furat vocea. Şi pe urmă...
Mama lui Codiţe: Codiţe, de câte ori ţi-am spus să nu mai minţi? Ce-i cu codiţa asta ridicată aşa în sus?
(Se aude râsul lui Codiţe şi cel al Păpuşicii.)

SFÂRŞIT

Table of Contents

Teatru	1
Sponsor	2
Caseta tehnica	3
Date bio-bibliografice	4
Eu cand vreau sa fluier, fluier	6
Personaje	7
***	8
Conspiratie în sinagoga	31
Personaje	32
***	34
Omul Negru a venit	77
***	78